

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 318 ΔΡΧ. 200

ΟΙ ΣΟΣΙΑΛ-ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΜΠΛΟΚΑΡΟΥΝ ΤΗ ΧΩΡΑ

Η βρώμικη τακτική τους με τους τελωνειακούς και τα σχολεία

Σε δύο μεγάλα μέτωπα επιτίθεται ο σοσιαλφασισμός στις αρχές αυτού του Δεκέμβρη: στο μέτωπο των τελωνείων και στο μέτωπο του κλεισίματος των δρόμων.

Εδώ και αρκετά χρόνια δεν υπάρχει καμία πολιτική και συνδικαλιστική διεκδίκηση του σοσιαλφασισμού που να μη συνδυάζεται με οικονομικό σαμποτάζ και οικονομική ομηρία της χώρας και βασικά με το χτύπημα της κίνησης των αγαθών και των προσώπων.

Το ένα χτύπημα το δίνει αυτή τη στιγμή που γράφεται η εφημερίδα μέσα από την απεργία των τελωνειακών. Το δεύτερο, αλλά και το πιο σημαντικό το δίνει μέσα από τις κινητοποιήσεις των μαθητών.

Και στις δύο περιπτώσεις οι σοσιαλφασίστες με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ δεν μπορούν να ελπίζουν σε καμία πολιτική νίκη αυτών καθ' εαυτών των κινημάτων που καθοδηγούν.

ΟΙ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΟΙ

Κατ' αρχήν οι τελωνειακοί δεν μπορούν να πετύχουν ούτε καν οι-

κονομικό αποτέλεσμα με την ίδια την απεργία τους. Νίκη της απεργίας τους σημαίνει νίκη ενός πα-

ρατεταμένου αγώνα που στηρίζεται στην άρνηση των τελωνειακών να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Οι υπηρεσίες των τελωνειακών συνίστανται βασικά στον έλεγχο των αγαθών που μπαίνουν στη χώρα. Αυτός ο έλεγχος είναι μια περισσότερο γραφειοκρατική και λιγότερο ουσιαστική λειτουργία που, αν δεν πραγματοποιηθεί σωστά, θα έχει σαν οικονομική συνέπεια την απόλεια κρατικών εσόδων. Λέγοντας “αν δεν πραγματοποιηθεί σωστά” εννοούμε ότι είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί από άλλους κρατικούς υπαλλήλους ή ακόμα να μην πραγματοποιηθεί και καθόλου για ένα χρονικό διάστημα και τα εμπορεύ-

ματα να περάσουν χωρίς έλεγχο. Μια κυβέρνηση είναι σε θέση να διαλέξει μια από τις δύο αυτές προσωρινές λύσεις προκειμένου να εφοδιαστεί η χώρα με εμπορεύματα και ενέργεια.

Αυτό είναι όχι μόνο δικαίωμα, αλλά και υποχρέωση μιας κυβέρνησης ανεξάρτητα από τις σχέσεις της με το απεργιακό κίνημα, ανεξάρτητα από την προοδευτικότητα ή το άδικο των θέσεων του τελευταίου. Η έκβαση της συγκεκριμένης αυτής διαμάχης ανάμεσα στο κράτος και τους υπαλλήλους του δεν μπορεί να έχει να κάνει με την επιβίωση όλης της χώρας. Αν οι τελωνειακοί θέλουν να αποδείξουν στην κοινωνία πόσο

απαραίτητοι είναι, φτάνει να αντέξουν τόσο ώστε η αποχή τους από τη δουλειά τους και μόνο αυτή, να αποδείξει το βαρύ της κόστος στα έσοδα του κράτους.

Όμως εδώ οι τελωνειακοί δεν απεργούν με το να απέχουν από την εργασία τους. Αυτό που κάνουν είναι να εμποδίζουν την κίνηση των αγαθών. Δεν κάνουν αντικείμενο της δουλειάς τους τον έλεγχο και την καταμέτρηση των φορτίων, αλλά την παρεμπόδιση της κίνησης των φορτίων. Το αν η κυβέρνηση και το κράτος θέλουν να κάνουν έλεγχο των φορτίων αυτό είναι μια δική τους υπόθεση.

συνέχεια στη σελ. 3

ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

3 έδρες στη Διοίκηση, 5 αντιπρόσωποι στην ΠΟΕΜ και στο Ε. Κ. Πειραιά

Στις εκλογές στο Συνδικάτο Μετάλλου, ο ΕΡΓΑΣ-συνδικαλιστική παράταξη της ΟΑΚΚΕ στην επισκευαστική ζώνη- πέτυχε μια σημαντική νίκη.

Σε σύνολο 2750 ψηφισάντων ο ΕΡΓΑΣ πήρε 427 ψήφους, ποσοστό 15,5 % και αναδείχθηκε δεύτερη εκλογικά δύναμη στο Συνδικάτο, υπερσχύοντας σε ψήφους τόσο της παράταξης της ΠΑΣΚΕ που πήρε 339 ψήφους, όσο και της παράταξης της Ν.Δ που εμφανί-

στηκε με δήθεν ανεξάρτητο πρόσωπο και πήρε 307 ψήφους. Την πλειοψηφία διατήρησε για μια ακόμα φορά η παράταξη της ΕΣΑΚ με 1597 ψήφους.

Με βάση αυτά τα εκλογικά αποτελέσματα, στο νέο Δ.Σ του Συνδικάτου, η ΕΣΑΚ έχει 13 έδρες, ο ΕΡΓΑΣ 3 έδρες, η ΠΑΣΚΕ 3 έδρες και οι “Ανεξάρτητοι” 2 έδρες.

Επίσης στις παράλληλες εκλογές για αντιπροσώπους στην Ο-

μοσπονδία Μετάλλου και στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά ο ΕΡΓΑΣ έκλεξε από 5 αντιπροσώπους, ενώ η ΕΣΑΚ από 16, η ΠΑΣΚΕ από 3 και οι “Ανεξάρτητοι” από 3.

Στις εκλογές αυτές ο ΕΡΓΑΣ ανέβασε σημαντικά τις δυνάμεις του τόσο σε ψήφους, όσο και σε έδρες και σε αντιπροσώπους. Στις προηγούμενες εκλογές ο ΕΡΓΑΣ είχε πάρει 315 ψήφους και είχε 2 έδρες στο Δ.Σ και από 3 αντιπροσώπους στην Ομοσπονδία και στο

Εργατικό Κέντρο. Τώρα ο ΕΡΓΑΣ ανέβασε την εκλογική του δύναμη κατά 112 ψήφους ποσοστό δηλαδή 35,5%.

Η άνοδος αυτή έχει μια τεράστια πολιτική σημασία για τους παρακάτω λόγους:

1. Ο ΕΡΓΑΣ είναι μια παράταξη που αναπτύσσει τη δράση της αποκλειστικά στην Επισκευαστική Ζώνη, τον κύριο δηλαδή χώρο δράσης του Συνδικάτου.

Στις εκλογές όμως, δεν ψηφί-

ζουν μόνο οι εργάτες της Ζώνης. Η ΕΣΑΚ έχει κάνει το Συνδικάτο, Συνδικάτο όλων των μεταλλεργατών της Αττικής. Έτσι σε κάθε εκλογές κινητοποιεί όλες τις κομματικές δυνάμεις του ψευτοΚΚΕ που κάποτε έκαναν 50 ένησημα στο μέταλλο και τους φέρνει να ψηφίσουν. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι προεκλογικά έκαναν πάνω από 600 νέες εγγραφές. Από

συνέχεια στη σελ. 2

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

την άλλη μεριά δεν έχει προχωρήσει σε καμιά εκκαθάριση των μητρώων, με αποτέλεσμα αρκετοί συνάδελφοι που για χρόνια έχουν εγκαταλείψει το επάγγελμα να έρχονται να ψηφίζουν, χωρίς να ξέρουν την πάλη μέσα στη Ζώνη, χωρίς να έχουν συζητήσει με συναδέλφους και συνδικαλιστές για τα προβλήματα, την πάλη των γραμμών και τις εξελίξεις μέσα στην Ζώνη και να ψηφίζουν έτσι τον "πρόεδρο" μόνο και μόνο μήπως και κάποτε γυρίσουν στη Ζώνη και τον χρειαστούν...για καμιά δουλειά.

Για να κινητοποιήσει όλους αυτούς τους ανθρώπους η ΕΣΑΚ χρειάζεται χρόνο και αυτός είναι ο λόγος που οι εκλογές στο Συνδικάτο κρατούν για βδομάδες και γίνονται...ανέκδοτο από τους εργάτες της Ζώνης. Φέτος οι εκλογές ξεπέρασαν σε διάρκεια κάθε άλλη φορά φτάνοντας τις 16 μέρες με 3 Σαββατοκύριακα. Μάλιστα όταν είδαν πως στις 12 μέρες που ήταν αρχικά προκηρυγμένες για τις εκλογές δεν συγκέντρωναν τον αριθμό των ψηφισάντων που ήθελαν, προχώρησαν σε παράταση 4 ημερών φτάνοντας έτσι στο ρεκόρ των...16 ημερών εκλογών.

Με μερικούς πρώτους υπολογισμούς οι άνθρωποι που ψήφισαν

έξω από την Ζώνη πρέπει να ξεπερνούν τους χίλιους και αυτοί σε ένα τεράστιο ποσοστό ψήφισαν την ΕΣΑΚ και είναι αυτοί που τους έδωσαν την πλειοψηφία. Μια πλειοψηφία όμως που είναι πλαστή μέσα στην Ζώνη και οι εργάτες της Ζώνης είναι αυτοί που μέσα στην ερχόμενη διετία θα κρίνουν την πορεία του εργατικού κινήματος και του Συνδικάτου.

Η τεράστια άνοδος του ΕΡΓΑΣ μέσα στη Ζώνη δείχνει πως το εργατικό κίνημα της Ζώνης όλο και πιο πολύ αναγνωρίζει τον πρωτοπόρο ρόλο της παράταξης, πως ο ΕΡΓΑΣ σήμερα μπορεί να πάρει όλες εκείνες τις πρωτοβουλίες για να καθοδηγήσει το κίνημα αυτό ενάντια στον σοσιαλφασισμό, υπέρ της ανάπτυξης, της δημοκρατίας και της υπεράσπισης του ψωμιού των εργατών.

Στην πραγματικότητα με αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα, ο ΕΡΓΑΣ απέδειξε ότι έχει κατακτήσει την πλειοψηφία των συνειδήσεων των εργατών της Ζώνης, είναι η δύναμη εκείνη στην οποία οι εργάτες βλέπουν το μέλλον.

2. Όλο το προηγούμενο διάστημα ο ΕΡΓΑΣ ακολούθησε μια γραμμή μετώπου για την ανάπτυξη στη Ζώνη και τη δημοκρατία μέσα στο Συνδικάτο. Οι τακτικά αναγνώστες της ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ θα θυμούνται τις κοινές διακηρύξεις ανάμεσα στους συνδικαλιστές του ΕΡΓΑΣ και της ΠΑ-

ΣΚΕ, όπως και το κοινό τους κάλεσμα για συγκρότηση κοινού ψηφοδέλιου για τις εκλογές του Συνδικάτου.

Το μέτωπο αυτό χτυπήθηκε από την κυρίαρχη γραμμή του Λαλιώτη, μέσα στην κυβέρνηση και μέσα στην ΠΑΣΚΕ και οδήγησε τις δυνάμεις της ΠΑΣΚΕ που είχαν δεσμευτεί μαζί μας στο κοινό εκλογικό μέτωπο, στην υποχώρηση και σε έναν άθλιο συμβιβασμό-υποταγή στην κλίκα του Λαλιώτη.

Όταν το καλοκαίρι, αμέσως μετά την ανακοίνωση του εκλογικού μετώπου, ο Λαλιώτης ανακοίνωνε τα γνωστά μέτρα για το κλείσιμο της Ζώνης, η ΠΑΣΚΕ εξαφανίζεται από το λιμάνι με αποτέλεσμα το εκλογικό μέτωπο να μη μιλήσει για αυτά και ο ΕΡΓΑΣ να σηκώσει μόνος του την καμπάνια της καταγγελίας αυτών των μέτρων.

Στις δημοτικές εκλογές στο Πέραμα, ο ΕΡΓΑΣ προσπαθώντας να βρει ευρύτερους συμμάχους στην πάλη για την σωτηρία της Ζώνης και για να χτυπήσει τον προβοκάτορα της Ζώνης Πατσιλιάνο, δήμαρχο του ψευτοΚΚΕ, συμμετείχε στο ψηφοδέλτιο του Ν. Νικολαΐδη. Στην πάλη αυτή η ΠΑΣΚΕ απέχει με προκλητικό τρόπο, ακριβώς γιατί η κυρίαρχη γραμμή του Λαλιώτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ υποστηρίζει στο Πέραμα τον Δήμαρχο του ψευτοΚΚΕ Πατσιλιάνο.

κο. Σε αυτές τις εκλογές ο ΕΡΓΑΣ προπαγανδίζει τόσο μέσα στη Ζώνη, όσο και σε όλο το Πέραμα τη γραμμή του εκλογικού μετώπου, που στο μεταξύ έχει γίνει πρόγραμμα και θέση του Δημοτικού συνδυασμού.

Στην πραγματικότητα η αποχή της ΠΑΣΚΕ από αυτή την πάλη σήμαινε το πούλημα του μετώπου μέσα στη Ζώνη και την υποταγή της στην κυρίαρχη σοσιαλφασιστική κλίκα του Λαλιώτη, ο οποίος δίνει προσωπικά τη μάχη για την νίκη των σοσιαλφασιστικών συνδυασμών σε όλη την Β' Πειραιά.

Η επίθεση αυτή του Λαλιώτη και η υποταγή της ΠΑΣΚΕ φαίνεται αμέσως μετά τις δημοτικές εκλογές, όταν ο άνθρωπός του μέσα στην ΠΑΣΚΕ της Ζώνης Γ. Χάλαρης, μέλος του Δ.Σ του Συνδικάτου χτυπάει τον ΕΡΓΑΣ και την Επιτροπή των Ηλεκτροσυγκολλητών, όταν δίνει στην ΕΣΑΚ την παραίτηση του από την Επιτροπή μαζί με καταγγελία του σ. Δ. Γουρνά προέδρου της Επιτροπής.

Η προβοκατόρική αυτή ενέργεια του κολαούζου του Λαλιώτη γίνεται λίγο πριν τις εκλογές με στόχο τη διάλυση του μετώπου.

Στις συζητήσεις λίγο πριν τις εκλογές για το κοινό εκλογικό κατέβασμα, η ΠΑΣΚΕ βάζει ακόμα ένα ζήτημα που ουσιαστικά διασπαστεί το μέτωπο. Ζητάει να έχει αυτή την πλειοψηφία στις κοινές έδρες, αρνούμενη την ισοτιμία που ήταν η σταθερή δικιά μας πρόταση. Η τοποθέτηση αυτή της ΠΑΣΚΕ ήταν μια νέα έκφραση της

υποταγής της, μια ουσιαστική άρνησή της στο κοινό κατέβασμα.

Ο ΕΡΓΑΣ δεν μπορούσε να δεχτεί λοιπόν αυτή την υποταγή και το προβοκάρισμα. Κυρίως, δεν μπορούσε να δεχτεί αυτό το προβοκάρισμα του οποίου στόχος ήταν να επαληθεύσει την προπαγάνδα του ψευτοΚΚΕ ότι ο ΕΡΓΑΣ είναι δήθεν...ουρά της ΠΑΣΚΕ, την ώρα που όλοι ξέρουν ότι τα μέτωπα ΕΡΓΑΣ-ΠΑΣΚΕ είχαν πάντα τη σφραγίδα του συνεπής αντι-σοσιαλφασιστικού, αντικινήτικου αγώνα που είναι το αντίθετο ακριβώς της γενικής γραμμής του ΠΑΣΟΚ. Έτσι προχώρησε αποφασιστικά στο αυτόνομο εκλογικό κατέβασμα, καταγγέλλοντας την ΠΑΣΚΕ σαν διασπαστή του μετώπου.

Το εκλογικό δυνάμωμα του ΕΡΓΑΣ και η υπεροχή του από το ψηφοδέλτιο της ΠΑΣΚΕ ήταν μια πολιτική συντριβή της υποχωρητικής-διασπαστικής γραμμής. Η ήττα αυτής της γραμμής είναι μια προϋπόθεση για να προχωρήσει κάθε δημοκρατικό μέτωπο ενάντια συνολικά στον σοσιαλφασισμό και στην κλίκα Λαλιώτη.

Το εκλογικό αποτέλεσμα κάτω από τις δύο αυτές συνθήκες που περιγράψαμε, δίνει τώρα στον ΕΡΓΑΣ τεράστιες δυνατότητες αλλά και ευθύνες για την ανάπτυξη της πάλης στη Ζώνη. Μια πάλη που σήμερα συμπυκνώνεται σε ένα βασικό ζήτημα, στη σωτηρία της Ζώνης από την επίθεση που δέχεται με στόχο να τη μετατρέψουν σε παλιοσίδηρα.

Ο ΕΡΓΑΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ

Η εκλογική νίκη του ΕΡΓΑΣ, όπως αναλύεται σε άλλο άρθρο, τον έβαλε μπροστά σε νέα καθήκοντα. Σήμερα το βασικό ζήτημα για το συνδικαλιστικό κίνημα της Ζώνης είναι η ανατροπή της επίθεσης που στοχεύει στο κλείσιμο της.

Μέσα στα πλαίσια της σαμποταριστικής-αντιβιομηχανικής πολιτικής που προωθεί η ρωσόδουλη κλίκα μέσα στην κυβέρνηση, η Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη έχει βρεθεί στο κέντρο του κυκλώνα. Γιατί η βιομηχανία αυτή επισκευάζει πλοίων είναι από τις ελάχιστες βιομηχανίες της χώρας που μπορούν να σταθούν ανταγωνιστικά στην παγκόσμια αγορά, να γίνει μια βάση για την ανάπτυξη όλου του Πειραιά.

Το αντιβιομηχανικό σοσιαλφασιστικό μπλοκ, μέσα στην κυβέρνηση, μέσα στο κράτος, μέσα στους Δήμους και τα Συνδικάτα, με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ, έδωσε λυσσαλένη πάλη για να κρατήσει την Ζώνη έξω από κάθε ευρωπαϊκό εκσυγχρονισμό, εμπόδισε με μανία την εισροή κοινοτικών πόρων που θα μπορούσαν να αποτελέσουν την βάση για αυτόν τον παραγωγικό εκσυγχρονισμό και σήμερα ετοιμάζεται για το τελικό του χτύπημα. Το κλείσιμο δηλαδή της Ζώνης και την μετατροπή της σε προέκταση του Λιμανιού. Το πρώτο ανοιχτό χτύπημα έγινε με τα κυβερνητικά μέτρα, που πήραν το όνομα του Λαλιώτη και ανακοινώθηκαν το καλοκαίρι. Τα μέτρα αυτά, όπως έχουμε γράψει στοχεύουν να μειώσουν την αντίσταση των εργα-

τών, τάζοντας θέσεις εργασίας εκτός Ζώνης, πρόωρες συντάξεις και μερικά εκατομμύρια για επιδότηση εργατών προκειμένου να γίνουν...ψιλικάτζήδες!

Το πρώτο αυτό ανοιχτό χτύπημα είχε την πλήρη κάλυψη της ΕΣΑΚ που ελέγχει τα Συνδικάτα και μόνο κάτω από την επιμονή και την αποφασιστικότητα του ΕΡΓΑΣ έγινε ζήτημα μέσα στο Λιμάνι και εκδηλώθηκε η αντίσταση των εργατών.

Το δεύτερο μεγάλο χτύπημα επιχειρείται αυτό το διάστημα με το νομοσχέδιο για τη μετοχοποίηση του ΟΛΠ και τη μετατροπή του σε Ανώνυμη Εταιρεία. Στο καταστατικό που προβλέπεται από τον νόμο για αυτή την Α.Ε δεν υπάρχει πουθενά αναφορά σε ναυπηγοεπισκευαστική δραστηριότητα του νέου φορέα.

Αυτό σημαίνει πως ανοίγει ο δρόμος για το οριστικό κλείσιμο της Ζώνης και τη μετατροπή της σε εμπορικό λιμάνι. Κάτι τέτοιο άλλωστε φαίνεται να γίνεται με τα ναυπηγεία της Αυλίδας, όπου υπάρχουν προσφορές στο νέο διαγωνισμό μετά τη λήξη της επικοινωνίας από τον Λελάκη, που στοχεύουν στην μετατροπή των Ναυπηγείων σε Λιμάνι ή σε μαρίνα. Τα ναυπηγεία της Αυλίδας πέρα από τον αυτόνομο χαρακτήρα της παραγωγής τους, αποτελούν δεξαμενές του Περράματος στο βαθμό που μια σειρά πλοία από τη Ζώνη έκαναν δεξαμενισμό και επισκευαστικές εργασίες σε αυτά τα ναυπηγεία.

Πάνω σε αυτό το βασικό ζήτημα ο ΕΡΓΑΣ πρέπει σήμερα να ξεδιπλώ-

σει όλη την δράση του.

Σε αυτή τη μάχη που αποτελεί ζήτημα ζωής και θανάτου για το μέλλον χιλιάδων εργατών είναι κεντρική η σύγκρουση με την ΕΣΑΚ που κυριαρχεί στα Συνδικάτα της Ζώνης και εμποδίζει με κάθε τρόπο την ενότητα και την αποφασιστική πάλη των εργατών.

Ο ΕΡΓΑΣ στο τελευταίο Δ.Σ. του Συνδικάτου Μετάλλου πρότεινε μια συντονισμένη και αποφασιστική πάλη για να μπει μέσα στο νομοσχέδιο τροποποίηση, η οποία να αναφέρει μέσα στις δραστηριότητες του νέου φορέα τη Ναυπηγοεπισκευή.

Η ΕΣΑΚ στο όνομα της πάλης ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, αρνήθηκε αυτή την πρόταση και πρότεινε...ένα τρίμηνο αγώνα συνολικά ενάντια στο νομοσχέδιο και βασικά μετά τον Γενάρη, δηλαδή μετά την ψήφισή του! Αρνήθηκε επίσης την πρόταση του ΕΡΓΑΣ για άμεση σύγκληση έκτακτης γενικής συνέλευσης που θα έβαζε το ζήτημα στους ίδιους τους εργαζόμενους για να αποφασίσουν.

Είναι σαφές πως το ψευτοΚΚΕ θέλει την ψήφιση του νομοσχεδίου, έτσι ώστε να υπάρχει η φόρμουλα για το κλείσιμο της Ζώνης και μετά από αυτό να κάνει μερικές κινητοποιήσεις προβοκατόρικού χαρακτήρα, "κινητοποιήσεις" που θα βάλουν την ταφόπλακα στη Ζώνη.

Ο ΕΡΓΑΣ πρέπει να αποκαλύψει τα σχέδια αυτά και να πάρει όλες εκείνες τις πρωτοβουλίες που απαιτούνται για να τα εμποδίσει, κινητοποιώντας τους εργάτες ενάντια σε

μια τέτοια καταστροφική εξέλιξη.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια ο ΕΡΓΑΣ πήρε μια μικρή πρωτοβουλία, η οποία όμως δείχνει την αποφασιστικότητα του στη μάχη για τη σωτηρία της Ζώνης. Οι τελωνειακοί στο όνομα δήθεν της απεργίας τους, χωρίς να έχουν το παραμικρό δικαίωμα έκλεισαν με αλυσίδες την πύλη ενός επισκευαστικού ντόκου στον Άγιο Γιώργη στο Κερατσίνι, φέρνοντας εμπόδια τόσο στην είσοδο των εργατών, όσο και, το κυριότερο, στην είσοδο υλικών και εργαλείων για τις επισκευές. Την κίνηση αυτή δεν την έκαναν στις κεντρικές πύλες του Περράματος και της Δραπετσώνας, αλλά σε έναν ντόκο που από καιρό τώρα τον διεκδικεί ο ΟΛΠ για να

αποθηκεύει αυτοκίνητα.

Ο ΕΡΓΑΣ πρότεινε σε συνεδρίαση του Δ.Σ του Συνδικάτου να πάρει την ευθύνη το Συνδικάτο και να ανοίξει την πόρτα, εκτιμώντας πως αυτή η κίνηση των τελωνειακών βρισκόταν στην κατεύθυνση του κλεισίματος της Ζώνης. Η ΕΣΑΚ αρνήθηκε την πρότασή μας μιλώντας για συμπάρασταση στην απεργία. Μετά από αυτό ο ΕΡΓΑΣ δήλωσε πως θα ανοίξει αυτός την πόρτα και πως παίρνει την πολιτική ευθύνη γιαυτό. Πράγμα που τελικά έκανε την προηγούμενη Παρασκευή το πρωί, προς μεγάλη ανακούφιση των εργατών.

Η κίνηση αυτή του ΕΡΓΑΣ δείχνει την αποφασιστικότητά του στην μάχη για την Σωτηρία της Ζώνης, μια μάχη που θα δοθεί με την μεγαλύτερη ένταση κόντρα στον σοσιαλφασισμό μέσα και έξω από το Συνδικάτο.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΟΙ ΣΟΣΙΑΛ-ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΜΠΛΟΚΑΡΟΥΝ ΤΗ ΧΩΡΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

Ο λαός μπορεί να δεχτεί ή να καταγγείλει μια τέτοια πολιτική. Το δημόσιο ταμείο μπορεί ή όχι να αντέξει μια τέτοια πολιτική. Όμως από που κι ως που κάποια πολύ μικρή μάζα δημοσίων υπαλλήλων μπορεί να αποφασίσει να επιβάλει τη δέσμευση των αγαθών επειδή δεν έχει προηγηθεί ο δικός της έλεγχος; Από που κι ως που η σφραγίδα του κράτους ή των υπαλλήλων του αυτονομείται και γίνεται ισχυρότερη από την παραγωγή, το εμπόριο και την κατανάλωση όλης της χώρας; Από πότε γίνεται ισχυρότερη από την επιβίωση ενός ολόκληρου λαού;

Αυτό γίνεται από τότε που μια υπαλληλική μειοψηφία γίνεται τμήμα μιας πολιτικής μηχανής που θέλει και ως ένα βαθμό μπορεί να ασκήσει την πολιτική της δικτατορία σε μια χώρα, εν προκειμένω στη χώρα μας.

Από τη στιγμή αυτή και πέρα η απεργία δεν είναι πια απεργία, είναι ωμή βία, είναι φασιστικό πραξικόπημα, ομηρία πληθυσμών και οικονομικό σαμποτάζ. Η απεργία των τελωνειακών τέλειωσε σαν απεργία την Πέμπτη στις 4 του Δεκέμβρη, δηλαδή από τη στιγμή που αυτοί δεν άφησαν να φύγουν από τα διυλιστήρια οι νταλικές οι γεμάτες από βενζίνη ή που εμπόδι-σαν την αποσφράγιση των δεξαμενών. Στην ουσία η απεργία των τελωνειακών δεν ήταν τέτοια από την αρχή. Αυτή η εξαιρετικά διεφθαρμένη αστυνομική και αυταρχική μηχανή επεδίωξε από την πρώτη στιγμή να νικήσει χωρίς να ρισκάρει και να θυσιάσει τίποτα, δηλαδή χωρίς να ρισκάρει και να θυσιάσει μεροκάματα σε έναν παρατεταμένο αγώνα. Επιχείρησε να νικήσει, όχι χάρη στην κατάργηση του ελέγχου και της καταγραφής των εμπορευμάτων, αλλά χάρη στην παρεμπόδιση της κίνησής τους.

Στόχος της "απεργίας" τους ήταν από την αρχή να στριμώξουν την κυβέρνηση και πιο ειδικά τα οικονομικά της υπουργεία που είναι στα χέρια της ευρωπαϊόφιλης μερίδας της. Η ομηρία του λαού ήταν το μέσο για την επίτευξη αυτού του στόχου. Άλλωστε η απεργία των τελωνειακών σχεδιάστηκε με μια ευρύτερη κυκλωτική κίνηση που περιελάμβανε και τους βενζινοπώλες και τους εφοριακούς. Είναι χαρακτηριστικό ότι όταν η κυβέρνηση συζητούσε μέτρα για την απελευθέρωση του πετρελαίου από τα διυλιστήρια οι σοσιαλφασίστες που καθοδηγούν κεντρικά την κυκλωτική κίνηση σύρανε και άλλα συνδικάτα στον κλοιό τους. Έτσι επιβάλανε ακόμα και τη συμμετοχή του συνδικάτου των εργαζομένων στα ΕΛΔΑ (πιο συγκεκριμένα του προέδρου τους Ορφανού) ακόμα και των υπαλλήλων του Πρωτοδικείου που αρνήθηκαν να καθαρογράψουν τη δικαστική απόφαση για την κήρυξη της απεργίας των τελωνειακών.

Είναι πραγματικά ασύλληπτος ο τρόπος με τον οποίο ο σοσιαλφασι-

σμός περισφίγγει και στραγγαλίζει έναν λαό που στη συντριπτική του πλειοψηφία μισεί τέτοιου είδους εκβιασμούς. Η διάθεση του λαού και η δουλική στους σοσιαλφασίστες ηγεσία των συντεχνιών του δημοσίου ποτέ δεν βρέθηκαν σε μεγαλύτερη σύγκρουση.

Η ηγεσία των τελωνειακών έχει αποκαλυφθεί περισσότερο από κάθε άλλη συντεχνιακή ηγεσία στο παρελθόν επειδή πρόσθεσε νέα αιτήματα στο αρχικό αίτημα για το ξεχωριστό της ταμείο. Αρχικά αυτό το αίτημα φάνηκε σαν δίκαιο, όμως στη συνέχεια αποδείχτηκε μόνο σαν αφορμή αφού οι συνδικαλιστές δεν ανταπάντησαν, ούτε προσπάθησαν να πείσουν κανένα ότι η υποχώρηση της κυβέρνησης να της παραχωρήσει διαφορετικές συντάξεις μέσα στον ενιαίο ασφαλιστικό φορέα δεν ήταν επαρκής.

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Το δεύτερο κίνημα που καθοδηγούν οι σοσιαλφασίστες και που δεν μπορεί να νικήσει από την ίδια του την εσωτερική δυναμική, είναι αυτό των μαθητών.

Εδώ η απειλή που διαμορφώνουν οι σοσιαλφασίστες δεν είναι τόσο άμεση, αλλά το βάθος της είναι πελώριο και στρατηγικού χαρακτήρα. Άμεσος και κύριος πολιτικός στόχος των σοσιαλφασιστών είναι η πτώση του Αρσένη και η κατάργηση όχι του Ν. 2525, αλλά μόνο εκείνης της μοναδικής και πολύ προοδευτικής του πλευράς που είναι η αξιολόγηση των καθηγητών και η κατάργηση της επετηρίδας.

Ήδη ο Ρέππας μιλάει για "λεπτομέρειες" που πρέπει να αλλάξουν, ενώ διαρρέει στον Τύπο η πληροφορία ότι ο Αρσένης βάζει κιάλας στο τραπέζι σαν θέμα συζήτησης την αξιολόγηση των καθηγητών.

Οι σοσιαλφασίστες έχουν διαλέξει σαν κατ' εξοχήν μορφή πάλης αυτού του κινήματος το κλεισίσιμο των δρόμων. Και εδώ στόχος τους είναι να στραγγαλίζουν τη ζωή εμποδίζοντας κυρίως την κυκλοφορία. Αυτή είναι βέβαια η παλιά τους τέχνη που γνώρισε την αποθέωσή της με τον Πατάκη. Όμως τώρα την χρησιμοποιούν με έναν τρόπο που σπάει τα νεύρα και παραλύει, που διαβρώνει και σπάει το ηθικό των μαζών καθώς τη δουλεύουν μεθοδικά και εναλλασσόμενα στην πόλη της Αθήνας. Εδώ σκοτώνουν το κέντρο της πόλης ρίχνοντας ταυτόχρονα στο δρόμο όποια συντεχνία μπορούν (ΟΣΕ, ΕΥΔΑΠ, κνίτες φοιτητές ΑΕΙ, καθηγητές) και κυρίως αιφνιδιάζουν ολόκληρο τον πληθυσμό του λεκανοπεδίου μέσα από τα δεκάδες κλεισίματα των δρόμων από τους μαθητές που ελέγχουν.

Πάνω σ' αυτή ακριβώς την μορφή της επίθεσης που προωθούν έρχονται και σε σύγκρουση με τη μικροαστική σοσιαλφασιστική μάζα που τους ακολουθεί σε όλες τις βρωμοδουλειές τους και η οποία ηγεμονεύεται πολιτικά από το ΝΑΡ. Αυτή η μάζα θέλει σαν κύρια μορφή πάλης τις καταλήψεις. Το ψευτοΚΚΕ χρειάζεται τις καταλήψεις σαν βάση για το αντι-Αρσένη κί-

νημα, αλλά δεν τις θέλει ούτε σαν ανώτατη, ούτε, ακόμα περισσότερο, σαν γενική μορφή των κινητοποιήσεων των μαθητών. Ο "Ριζοσπάστης" καταγγέλλει ανοιχτά στο φύλλο της 5 του Δεκέμβρη τον περιορισμό του "κινήματος στους τέσσερις τοίχους του σχολείου", όμως πάντα υπερασπίζει τις καταλήψεις απέναντι στις απόπειρες να σπάσουν.

Ο ρώσικος ηγεμονικός σοσιαλφασισμός έχει τα εξής προβλήματα με τις καταλήψεις: Το πρώτο είναι ότι αυτές δεν δίνουν καλά πολιτικά αποτελέσματα γιατί είναι προβοκαρισμένες και αντιπαθείς στο λαό. Ο σοσιαλφασισμός χρησιμοποίησε για χρόνια τις καταλήψεις σε συμμαχία με τον αναρχισμό. Αυτές οι καταλήψεις κατέστρεψαν τα σχολεία, συγκρούστηκαν με τους γονείς και έγιναν έρμαιο πάντα μιας μικρής ομάδας μαθητών που λειτουργούσε, στην καλύτερη περίπτωση σαν εκπρόσωπος της πλειοψηφίας των μαθητών που κάθονταν στο σπίτι τους, και στη χειρότερη σαν πραξικοπηματίες. Τέτοιου είδους καταλήψεις είναι προορισμένες να σπάσουν και μάλιστα όσο περισσότερο διαρκέσουν τόσο πιο πολύ κινδυνεύουν να σπάσουν μέσα στη σήψη, την γενική ανυποληψία και, κυρίως, την αντιπάθεια του πληθυσμού.

Το δεύτερο πρόβλημα των κινήτων με τις καταλήψεις είναι ότι ακριβώς επειδή αυτές στέλνουν τους μαθητές στα σπίτια τους, αυτοί οι τελευταίοι δεν μπορούν να γίνουν αντικείμενο χειρισμού από τους σοσιαλφασίστες και να μετατραπουν σε πολιτικό κίνημα άμεσης δράσης, δηλαδή σε κίνημα δρόμου. **Όπου τα σχολεία κλείνουν τους δρόμους ή συμμετέχουν στις κεντρικές πορείες είναι κυρίως εκεί που είναι απλά ανοιχτά.** Αλλά σ' αυτή την περίπτωση δεν φτάνει να είναι ανοιχτά. Πρέπει ταυτόχρονα να ελέγχονται από καθηγητές (αλλά και γονείς) του κνίτικου μετώπου, είτε δηλαδή από καθηγητές-γονείς του ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ, είτε από караμανλικούς της ΝΔ. Μόνο τότε τέτοιοι καθηγητές και γονείς σπρώχνουν τους μαθητές στις πορείες και τους καλύπτουν στο ζήτημα των απουσιών.

Γι' αυτό η τακτική των κινήτων είναι πολύ ευέλικτη στο ζήτημα των καταλήψεων.

Στις περιοχές λοιπόν και τα σχολεία όπου είναι πολιτικά αδύναμοι, κυρίως στην επαρχία, οι σοσιαλφασίστες προωθούν τις καταλήψεις τις οποίες φροντίζουν να ελέγχουν για να μην τους τις χαλάσει η άτακτη μάζα και οι αναρχικοί. Εκεί πίνουν το σχολείο 5 κνίτες και το κλειδώνουν προσπαθώντας έτσι να διασφαλισθούν από την οργή των γονιών που δεν θέλουν τις κατα-

στροφές. Στις περιοχές όπου είναι ισχυροί, δηλαδή κυρίως στις φτωχογειτονιές των πόλεων, οι σοσιαλφασίστες κρατάνε ανοιχτά τα σχολεία. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση περιοχών όπου οι σοσιαλφασίστες ελέγχουν Δήμο, καθηγητές, συλλό-

γους γονέων και 15μελή. Στο Πέραμα για παράδειγμα, όπου συντρέχουν όλες οι παραπάνω προϋποθέσεις, κρατάνε το Τεχνικό Λύκειο ανοιχτό για να στέλνουν τους μαθητές του σε πορείες. Στην κεντρική πορεία στην Αθήνα, στις 26 του Νοέμβρη, ο Δήμαρχος του Περάματος και ο σύλλογος γονέων ναύλωσαν δύο πούλμαν για να μεταφέρουν τους μαθητές στην πορεία. Στις 3 του Δεκέμβρη έστειλαν τους μαθητές του ίδιου Λυκείου που παραμένει ανοιχτό, να κλείσει τη διασταύρωση του Σχιστού. Την ίδια ακριβώς ταχτική ακολουθούσε η Δ/νση του Πολυκλαδικού Πειραιά που προσπαθούσε να αποφύγει την κατάληψη για να στέλνει μαζικά τους μαθητές στην πορεία. Αντίθετα στο Βύρωνα σε σχολείο όπου πλειοψηφικά οι γονείς και οι καθηγητές είναι αντίθετοι στα κνίτικα κινήματα, δώσανε μέσω του Λυκειάρχη τους τα κλειδιά σε 15 κνίτες να κάνουν κατάληψη.

Ο μαθητικός μηχανισμός των σοσιαλφασιστών είναι τόσο ισχυρός - κυρίως χάρη στο μέτωπο του με τη ΝΔ και την ΠΑΣΚΕ των Λαλιώτη, Τσούλια - ώστε όταν το μικροαστικό μπλοκ με επικεφαλής το ΝΑΡ επεχείρησε να δημιουργήσει έναν δικό του μηχανισμό, ορίζοντας ξεχωριστή μαθητική συγκέντρωση στις 3 του Δεκέμβρη, απέτυχε οικτρά.

Βέβαια παρά το μεγάλο ρεύμα καταλήψεων - πορειών που έχουν καταφέρει να ξεσηκώσουν οι σφασίστες, δεν έχουν κερδίσει τον πόλεμο μέχρι αυτή τη στιγμή που γράφουμε αυτές τις γραμμές.

Η κύρια αιτία για αυτό βρίσκεται στους αντιδραστικούς και περιορισμένους πολιτικούς στόχους των καθοδηγητών οι οποίοι συγκρούονται διαρκώς με τις προοδευτικές διαθέσεις της βάσης αυτού του αγώνα. Οι μαθητές κάνουν κριτική στο νόμο του Αρσένη από τα αριστερά, ενώ η καθοδήγησή τους θέλει να "διορθώσει" το νόμο από τα δεξιά. Τα συνθήματα της βάσης δεν σχετίζονται καθόλου με εκείνα της κορυφής. Οι κνίτες αλλά και οι Ναρίτες πνίγουν τις προοδευτικές διαθέσεις των μαθητών μέσα στη μπόχα του αντεκσυγχρονισμού, της αντιιδιωτικοποίησης, του αντι-ΠΣΕ ή μέσα στα κούφια συνθήματα του 15% για την Παιδεία, των λίγων μαθητών ανά τάξη, της υλικοτεχνικής υποδομής κ.λπ. Έτσι παρατηρεί κανείς θετικά αιτήματα τοπικών καταλήψεων που χρησιμοποιήθηκαν αρχικά για τη συσπείρωση των μαθητών, να σβήνουν σταδιακά και να καλύπτονται από τα κεντρικά αντιδραστικά και τιποτένια αιτήματα.

Αυτή την ελεεινή χειραγώγηση και τη διαστρέβλωση μπορεί οι μαθητές να μην την αισθάνονται ακόμα σε όλο της το μέγεθος, ωστόσο είναι αρκετή για να τους παγώσει απέναντι σε αυτό το κίνημα που όλο και περισσότερο δεν το νιώθουν δικό τους. Άλλωστε και η διάσπαση ανάμεσα στους "ρώσους" και τους μικροαστούς του ΝΑΡ και τους αναρχικούς δεν είναι τυχαία. Το "ανοιχτό" κνίτικο σχολείο που κλεί-

νει τους δρόμους διαφέρει από το αναρχικό σχολείο της κλασικής κατάληψης σε ένα καίριο ζήτημα: ότι το πρώτο προϋποθέτει τη συμμαχία με τους καθηγητές και τους γονείς, δηλαδή με το καθεστώς. Ο ριζοσπαστικός μικροαστισμός αναγουλιάζει με κάτι τέτοια. Ήδη κάτι έχει διδαχτεί από την άνεση με την οποία η μάνα τους, το ψευτοΚΚΕ, τον παρέδωσε στην αστυνομία στις 17 του Νοέμβρη. Από δω και μπρος το φρικτό δεν θα μπορεί να συμμετέχει στις πορείες του κνίτη παρά μόνο για να του τις χαλάσει, και μάλιστα συνειδητά (καψίματα στις 26 του Νοέμβρη).

Ο βασικός λόγος λοιπόν για τον οποίο οι σοσιαλφασίστες επιτίθενται με μανία πολλαπλασιάζοντας και συγχρονίζοντας τα ψευτοαξικά τους μέτωπα μέσα στο Δεκέμβρη είναι ότι ο χρόνος δουλεύει εναντίον τους. Όπως οι στραγγαλιστές τελωνειακοί έχουν μισηθεί από το λαό, το ίδιο θα παθαίνουν και κνίτες μαθητές όσο περνάνε οι μέρες. Αν είναι να ριζώνουν τον Αρσένη πρέπει να το κάνουν τώρα ως τις γιορτές. Η κρίσιμη μέρα αυτής της αντιπαράθεσης θα είναι η 9 του Δεκέμβρη που θα κριθεί από το πόσο κόσμο θα μαζέψουν οι κνίτες ώστε να μπορέσουν, Λαλιώτης και Τσοχατζόπουλος να χτυπήσουν ανοιχτά από τα μέσα. Η 9 Δεκέμβρη θα κρίνει ολόκληρο το φετινό χειμώνα, όπως οι αποκλεισμοί του Πατάκη έκριναν τους χειμώνας του '96 και του '97.

Κανένας δημοκράτης μαθητής και καθηγητής δεν πρέπει να συμμετέχει στη διαδίλωση του φασισμού στις 9 του Δεκέμβρη. Αν η νεολαία ακολουθήσει αυτούς τους ναζιστές έστω και μια στιγμή, έστω και παρά τις προθέσεις της αυτό θα αποτελέσει μια τραγωδία όχι μόνο για το μαθητικό κίνημα αλλά για ολόκληρη τη χώρα.

Δεν πρέπει να έχει κανείς προοδευτικός άνθρωπος σήμερα την παραμικρή αυταπάτη ότι μπορεί να βγει κάτι καλό από την ήττα του Αρσένη κάτω από αυτές τις συνθήκες. Ο νόμος του Αρσένη για τα Λύκεια μπορεί και πρέπει να πέσει από τα αριστερά μόνο αργότερα, αφού θα έχει δείξει στην πράξη τον αρνητικό του χαρακτήρα, αφού θα έχει νικηθεί η καθηγητική γραφειοκρατία μέσα από την υιοθέτηση της θετικής πλευράς του νόμου που αφορά την αξιολόγηση και κυρίως, αφού θα έχει νικηθεί η σημερινή πολύ - πολύ επικίνδυνη επέλαση του σοσιαλφασισμού μέσα στη νεολαία. Ήττα του Αρσένη και ήττα του σοσιαλφασισμού ταυτόχρονα και με δεδομένους τους πολιτικούς συσχετισμούς δεν γίνεται.

Σημείωση: Πάνω στη σελιδοποίηση ανακοινώθηκε η λήξη της απεργίας των τελωνειακών. Αυτό που τους συνέτριψε δεν ήταν η επιστράτευση αλλά η καθολική κατακραυγή. Η τακτική της ομηρίας του λαού δεν έχει περάσει ούτε μια φορά ως τα τώρα.

Η ΟΑΚΚΕ μοίρασε σε σχολεία στην Αθήνα και σε μερικές επαρχιακές πόλεις την παρακάτω προκήρυξη στους μαθητές:

ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Μαθητές, μαθήτριες

Υπάρχει σήμερα μια πολύ αντιφατική κατάσταση στα Λύκεια. Αυτή συνίσταται στο εξής:

Η μεταρρύθμιση του Αρσένη σε ό,τι αφορά τα σχολεία είναι κακή, αλλά αυτοί που καθοδηγούν το κίνημα ενάντια στη μεταρρύθμιση είναι χειρότεροι. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει ο κίνδυνος να ρίξουν οι μαθητές το νόμο του Αρσένη για τα Λύκεια, αλλά άθελά τους να βοηθήσουν να έρθει κάποιος χειρότερος.

Αυτός ο κίνδυνος υπάρχει. Γιατί από πολλές μεριές χτυπάνε το νόμο του Αρσένη όχι για την κακή πλευρά του, αλλά για την καλή του.

ΤΡΙΑ ΚΑΚΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΛΟ

Το καλό του νόμου του Αρσένη είναι το εξής σημαντικό: Οι καθηγητές θα ελέγχονται στη δουλειά τους από το κράτος και θα βαθμολογούνται όπως οι μαθητές. Μάλιστα κατά κάποιο τρόπο θα βαθμολογούνται και από τους ίδιους τους μαθητές. Ως τα τώρα ήταν ανεξέλεγκτοι και έκαναν ό,τι ήθελαν. Η λειτουργία του σχολείου επαφιόταν βασικά στο φιλότιμό τους. Βασικό στοιχείο αυτού του ελέγχου είναι η κατάργηση της επετηρίδας, η οποία συντηρούσε τη μετριότητα και ήταν σύμβολο της γραφειοκρατίας μέσα στο σχολείο. Η μείωση του γραφειοκρατικού πνεύματος στη μεταρρύθμιση Αρσένη εκδηλώνεται στο ζήτημα των εξετάσεων, που θα γίνονται με το σύστημα της πολλαπλής επιλογής απαντήσεων και σε ένα βαθμό με το καλό μέτρο της εισαγωγής της ενισχυτικής διδασκαλίας. Αυτά σημαίνουν και μια υποχώρηση στην άγρια παπαγαλία. Η παπαγαλία στο ελληνικό σχολείο οφείλεται στο ότι ούτε ο καθηγητής ούτε ο μαθητής χρειάζεται να έχουν πρωτοβουλία και ελευθερία στη σκέψη. Η παπαγαλία είναι προϊόν του γραφειοκρατικού πνεύματος που κυριαρχεί και στην κοινωνία και στο σχολείο.

Όμως τα κακά του νόμου είναι σημαντικότερα, και είναι τα εξής:

Το πρώτο είναι ότι το Λύκειο γίνεται χώρος προετοιμασίας και επιλογής φοιτητών για τα Πανεπιστήμια. Αν κάποιος εκεί μέσα δεν πάει για να σπουδάσει, γίνεται σκουπίδι. Αν πάει για να σπουδάσει, περνάει τρία χρόνια γεμάτα εξετάσεις που του σπαταλιάζουν τα νεύρα. Επίσης η θέση του καθηγητή δυναμώνει πολύ, και μαζί θα δυναμώσει ο αυταρχισμός στην τάξη και θα αρχίσει σε μία μεγάλη κλίμακα και η διαφθορά των καθηγητών (φακελλάκι).

Το δεύτερο είναι ότι μπαίνει η σαβούρα των ιδεολογικών μαθημάτων στις θετικές σπουδές.

Μέχρι τώρα όποιος ετοιμαζόταν για πρώτη, δεύτερη και τέταρτη δέσμη συγκεντρωνόταν σε λίγα θετικά μαθήματα. Τώρα θα πρέπει να φορτωθεί τα Αρχαία όχι για να μάθει τις βάσεις του παγκόσμιου πολιτισμού, αλλά για να νιώθει απόγονος (κούφιος) των αρχαίων Ελλήνων. Θα πρέπει ακόμα να φορτωθεί για τον ίδιο λόγο μια ιστορία γεμάτη διαστρέβλωση και κρυφό εθνορατσισμό (ανωτερότητα του Έλληνα, βυζαντινοπληξία, υποτίμηση του δυτικού διαφωτισμού), ενώ θα πρέπει τώρα στην αυγή του 21^{ου} αιώνα να εξοικειωθεί με τα εξαπτέρυγα και το λιβάνι των Θρησκευτικών προκειμένου να σπουδάσει πυρηνική φυσική.

Το τρίτο κακό είναι που ο νέος νόμος υποβιβάζει την τεχνολογική παιδεία στο Λύκειο. Αυτό γίνεται με δυο τρόπους. Από τη μια καταργούνται τα πολυκλαδικά Λύκεια και από την άλλη δημιουργούνται ξεχωριστά τεχνικά Λύκεια (ΤΕΕ), από τα οποία δεν είναι ανοιχτός ο δρόμος για τα ΑΕΙ. Δηλαδή η τεχνική παιδεία θεωρείται παρακατιανή σε σχέση με τη θεωρητική. Στην πραγματικότητα η τεχνική παιδεία έπρεπε να είναι η βάση και να συνδυάζεται με τη θεωρητική παιδεία. Το πρότυπο σχολείο λοιπόν που θα έπρεπε να δυναμώσει είναι το πολυκλαδικό. Κι όμως, είναι αυτό ακριβώς που καταργείται. Αυτό είναι οπισθοδρόμηση για μια χώρα όπου το γενικό ελάττωμα είναι η υποτίμηση της

τεχνικής και της χειρωνακτικής δουλειάς απέναντι στις δήθεν πνευματικές και θεωρητικές λειτουργίες. Αυτό το ελάττωμα έχει να κάνει με το ότι η Ελλάδα παραμένει χώρα της γραφειοκρατίας, της στρατοκρατορίας, των παπάδων και της Μεγάλης Ιδέας.

Για να συνοψίσουμε λοιπόν: Το σύστημα Αρσένη στο δημόσιο σχολείο κάνει ένα καλό, δηλαδή χτυπάει την τεμπέλικη γραφειοκρατία και τον παπαγαλισμό, και τρία κακά, δηλαδή μειώνει κι άλλο την αυτοτέλεια του σχολείου από το Πανεπιστήμιο, αυξάνει το μεγαλοϊδεατισμό του και δυναμώνει τη θεωρητικολογία του και την σχετική του απόσπαση από την παραγωγή.

Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι ένα προοδευτικό και δημοκρατικό κίνημα μαθητών και καθηγητών θα έπρεπε να θέλει να διατηρηθούν τα καλά στο νέο σύστημα και να χτυπηθούν τα κακά.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΤΟΚΚΕ, ΣΥΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΛΜΕ

Όμως οι πολιτικές δυνάμεις που ήταν επικεφαλής των καθηγητών πέρυσι και των μαθητών εφέτος, δηλαδή βασικά το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ, οι εξωκοινοβουλευτικοί και οι αναρχικοί, χτυπάνε το καλό του και είτε δε μιλάνε καθόλου, είτε μιλάνε λίγο για τα πραγματικά κακά του. Αλλά και όταν μιλάνε γι' αυτά τα τελευταία είναι μόνο για να σύρουν πίσω τους τους δυσαρεστημένους μαθητές που τα νιώθουν και γι' αυτό διαμαρτύρονται.

Πέρυσι λοιπόν αυτές οι δυνάμεις έκαναν ολόκληρη εκστρατεία και την επιχειρούν και φέτος για να μην καταργηθεί η επετηρίδα και να μην ελέγχονται οι καθηγητές. Αυτό ήταν ένα αντιδραστικό κίνημα, γιατί έκφραζε τα συμφέροντα των χειρότερων καθηγητών, αυτών δηλ. που είναι ανίκανοι ή τεμπέληδες ή θέλουν να πλουτίσουν από τα ιδιαίτερα και δε θέλουν δουλειά για το σχολείο. Αυτό το κίνημα όμως έκφραζε ακόμα πιο πολύ τα άμεσα πολιτικά συμφέροντα του ψευτοΚΚΕ, του ΣΥΝ και της εξωκοινοβουλευτικής ουράς τους. Γιατί όλοι αυτοί, μέσω της ΟΛΜΕ που ελέγχουν, ελέγχουν σε μεγάλο βαθμό και την εκπαίδευση δίχως να έχουν πολιτική εξουσία (όλοι μαζί μαζεύουν ένα 10% ψήφων στις βουλευτικές εκλογές). Έτσι, θυμώνουν όταν το κράτος προσπαθεί να ελέγξει αυτό το ίδιο τους καθηγητές και όχι εκείνους.

Όλοι αυτοί, λοιπόν, επειδή έχασαν τη μάχη πέρυσι, προσπαθούν φέτος να ρίξουν τους μαθητές ενάντια στον Αρσένη για να πάρουν τη ρεβάνς. Θέλουν δηλαδή ένα κίνημα των μαθητών, στα μέτρα τους, για τους δικούς τους σκοπούς. Έτσι παρατηρείται το παράξενο φαινόμενο καθηγητές που είτε δε δίνανε ποτέ δεκάρα για τους μαθητές είτε τους καταπίεζαν τώρα να τους σπρώχνουν σε πορείες και καταλήψεις. Μαθητές και καθηγητές μπορούν να βρίσκονται μαζί σε πορείες και καταλήψεις. Όχι όμως μαθητές να πηγαίνουν με τη χειρότερη καθηγητική αντίδραση, με τους δεξιούς, με τους ψευτοαριστερους και με τους σοβινιστές. Αυτή δεν είναι ταξική πάλη, αλλά η χειρότερη ταξική υποταγή στη χειρότερη πλευρά του κράτους.

Άλλο "παράξενο" για έναν αληθινά προοδευτικό αγώνα είναι το σύνθημα κατά των τεστ επιλογής. Αυτά δεν τα θέλει η καθηγητική γραφειοκρατία για να μην μπαίνει σε δουλειά. Πρόκειται για σύνθημα ουσιαστικά υπέρ της παπαγαλίας.

Ακόμα πιο "παράξενο" είναι το σύνθημα κατά των Π.Σ.Ε., που σημαίνει να πεταχτούν έξω από τα Πανεπιστήμια νέοι φοιτητές (επειδή δήθεν θα φάνε το ψωμί αυτών που ήδη φοιτούν). Αυτό είναι ένα από τα πιο αντιδραστικά συνθήματα που είχαν ποτέ φοιτητές. Τέτοιο είναι και το σύνθημα κατά των ιδιωτικών ΙΕΚ, που σημαίνει ότι δικαίωμα για σπουδές έχουν μόνο όσοι μπόρεσαν να αντέξουν την απάνθρωπη και εξίσου δαπανηρή διαδικασία που λέγεται φροντιστήριο, παπαγαλία, εισαγωγικές

εξετάσεις. Είναι ιδιαίτερα γελοίο να παριστάνουν το μαρξιστή αυτοί που μιλάν ενάντια στην ιδιωτική παιδεία την ώρα που ανοιχτά ο Μαρξ κατηγορούσε σαν αντιδραστικό το σύνθημα υπέρ της ελεγχόμενης από το κράτος παιδείας και κατά της ιδιωτικής παιδείας, στον καπιταλισμό.

Τέλος, το πιο "παράξενο" απ' όλα είναι ότι επικεφαλής των πορειών και των καταλήψεων είναι ένα κόμμα που παρέδωσε στην αστυνομία και στα δικαστήρια 120 νεολαίους μόνο και μόνο επειδή αμφισβήτησαν την ηγεμονία του στην πορεία του Πολυτεχνείου.

Όλα αυτά τα φαινομενικά παράξενα πράγματα οφείλονται στο γεγονός ότι οι μαθητές συμμετέχουν σε ένα κίνημα που την ηγεσία την έχουν άνθρωποι που είναι ακόμα πιο αντιδραστικοί από τον εμπνευστή του νόμου που θέλουν να καταργήσουν και που υπηρετούν χειρότερους στόχους.

Πολιτικός στόχος του ψευτοΚΚΕ είναι να ρίξει τον Αρσένη επειδή είναι φιλοευρωπαϊός, ενώ το ίδιο δουλεύει για τη Ρωσία. Το ψευτοΚΚΕ το κάνει αυτό από τότε που η Ρωσία (επί Χρουστσόφ και Μπρέζνιεφ) πρόδωσε τον κομμουνισμό μέχρι τώρα. Το ψευτοΚΚΕ είναι σήμερα εναντίον της Ευρώπης επειδή ενάντια της είναι και οι Ρώσοι εθνικοκομμουνιστές του Ζιουγκάνοφ και οι νεοναζιστές του Ζιρινόφσκι. Όλοι αυτοί τα βάζουν με την Ευρώπη δήθεν επειδή είναι καπιταλιστική, αλλά τουλάχιστον η Ευρώπη δεν είναι φασιστική σαν το Ιράν, το Ιράκ ή την Κίνα που αυτοί υποστηρίζουν. Επίσης η ενωμένη καπιταλιστική Ευρώπη είναι λιγότερο επικίνδυνη για τη δημοκρατία και την ειρήνη από μια Ευρώπη διασπασμένων και αντιμαχόμενων καπιταλιστικών κρατών, δηλαδή από μια Ευρώπη των εθνικισμών.

Με τη Ρωσία σήμερα δεν είναι μόνο το ψευτοΚΚΕ. Είναι και η πλειοψηφία του ΣΥΝ, η τάση Καραμανλής μέσα στη ΝΔ και οι Λαλιώτες και Τσοχατζόπουλος μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Όλοι αυτοί προτείνουν τη Ρωσία σαν σύμμαχο και σαν όπλο τους S-300 για να γλιτώσουμε, δήθεν, από την Τουρκία, την οποία οι ίδιοι παρουσιάζουν σαν τερατώδη εχθρό επίτηδες οξύνοντας όσο μπορούν τις αντιθέσεις μαζί του ("ξεχνώντας" βέβαια ότι μόνο η Ρωσία υποστήριξε την τουρκική εισβολή στην Κύπρο το 1974).

Ο Αρσένης τους ενοχλεί όλους αυτούς επειδή, αν και τουρκοφάγος, είναι ευρωπαϊόφιλος και υποστηρικτής του ΝΑΤΟ.

Γιαυτό στα "κινήματα" της παιδείας είναι εδώ και καιρό ενωμένοι οι υποτιθέμενοι αριστεροί, οι Καραμανλικοί και ένα τμήμα του ΠΑΣΟΚ.

Είναι πραγματικά τρομερό που πίσω από το βαθύ ζήτημα της εκπαίδευσης και πίσω από τους πόθους των μαθητών για μια καλύτερη παιδεία κρύβεται ένα τόσο δόλιο, περίπλοκο και επικίνδυνο πολιτικό παιχνίδι σε βάρος της ευρωπαϊκής δημοκρατικής πορείας αυτής της χώρας.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Αν οι μαθητές θέλουν να κάνουν ένα αληθινό και δικό τους κίνημα παιδείας, ένα κίνημα για τα δικά τους συμφέροντα, πρέπει να προβάλουν μια δικιά τους γραμμή και όχι αυτή των στημένων και σκοτεινών δήθεν συντονιστικών που έχουν φτιαχτεί στα παρασκήνια του Περισσού. Όχι λοιπόν κούφια συνθήματα κατά του Αρσένη και του 2525, αλλά συνθήματα και αιτήματα που να έχουν μέσα τους την αλήθεια, που να διαχωρίζουν το θετικό από το αρνητικό και το χρήσιμο από το βλαβερό για τους μαθητές.

Αληθινό μαθητικό κίνημα για την παιδεία σήμερα σημαίνει:

· Καταγγελία του νέου συστήματος στα Λύκεια όχι γενικά, αλλά συγκεκριμένα επειδή αυτό

ΟΤΣΑΛΑΝ

ΣΕ ΑΜΥΝΑ Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΑ

Ελάχιστος χρόνος πέρασε από τότε που δημοσιεύσαμε το άρθρο σχετικά με την υπόθεση Οτσαλάν, και οι εξελίξεις που μεσολάβησαν στο μεταξύ διάστημα επιβεβαίωσαν στο ακέραιο τις πολιτικές μας εκτιμήσεις. Οι πληροφορίες που ήρθαν στο φως της δημοσιότητας από τον αστικό Τύπο είναι αποκαλυπτικότερες και αξίζει τον κόπο να τις δούμε από κοντά.

Ο ΟΤΣΑΛΑΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Θα θυμούνται οι αναγνώστες μας το σαθρό επιχείρημα του Νταλέμα ότι η ιταλική κυβέρνηση αντιμετωπίζει την υπόθεση ως καθαρά νομικής φύσης και όχι πολιτικής, προκειμένου να στοιχειοθετήσει την περίπτωση να δώσει άσυλο στον Οτσαλάν στη βάση του ιταλικού Συντάγματος, που απαγορεύει την έκδοση σε χώρες όπου ισχύει η θανατική ποινή.

Ο ιταλός υπουργός Δικαιοσύνης Ολιβιέρο Ντιλιμπέρτο, λοιπόν, παρέμβηκε άμεσα πολιτικά ζητώντας από το αρμόδιο Εφετείο της Ρώμης να αντικαταστήσει την κράτηση του Οτσαλάν με κατ' οίκον περιορισμό, ενώ, όπως γράφει και η *Ελευθεροτυπία* (20 Νοέμβρη), «θα μπορούσε να μη ζητήσει την κατ' οίκον κράτηση, αφήνοντας απόλυτη ελευθερία να αποφασίσει το Εφετείο. Με αυτή την ενέργεια ενισχύει το αίτημα των συνηγόρων του Οτσαλάν, που είχαν ζητήσει από το Εφετείο την κατ' οίκον κράτηση». Λειτουργήσε δηλαδή ως συνήγορος του Οτσαλάν, τη στιγμή μάλιστα που η Γενική Εισαγγελία της Ρώμης ζήτησε να απορριφθεί η σχετική αίτηση.

Την επόμενη μέρα το Εφετείο αποφασίζει σύμφωνα με το αίτημα του Οτσαλάν, ουσιαστικά όμως η απόφαση δεν προβλέπει κατ' οίκον περιορισμό, αλλά του δίνει το δικαίωμα να κινείται ελεύθερα στη Ρώμη, με μόνη δέσμευση να μην απομακρυνθεί από τα όρια του δήμου. Ο ίδιος ο Οτσαλάν σε συνέντευξή του «κρίνει ότι η απόφαση της ιταλικής Δικαιοσύνης για απλά περιοριστικά μέτρα είναι το πρώτο αποφασιστικό βήμα για την παραχώρηση πολιτικού ασύλου (...) Ταυτοχρόνως κρίνει ότι η έξοδος του στην Ευρώπη και η υποβολή αιτήματος για πολιτικό άσυλο στην Ιταλία αποτελεί ουσιαστικό βήμα για τη διεθνο-

ποίηση του κουρδικού ζητήματος» (Βήμα, 22-11).

Εδώ έγινε και μια «κομπίνια»: Αν του δώσει άσυλο η Ιταλία, τότε, σύμφωνα με τη Συνθήκη του Δουβλίνου για το δικαίωμα του ασύλου (1990), θα έχει υποχρεωτικά άσυλο σε όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ακόμα κι αν έχουν εκδώσει ένταλμα σύλληψής του. Έτσι, θα μπορεί, πχ., να πάει άφοβα στη Γερμανία, όπου εκκρεμούν πολλές καταδικές ερήμην.

ΙΣΧΥΝΗ Η ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ»

Ένας από τους κυριότερους στόχους που η Ρωσία έστειλε πακέτο τον Οτσαλάν στην Ιταλία ήταν να στριμώξει πολιτικά την Τουρκία, πατώντας και στην παχυδερμία της Δύσης. Σ' ένα βαθμό το πέτυχε, αλλά όχι και όσο ήθελε, καθώς καμία χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (με πρώτη τη Γερμανία) δεν αναλαμβάνει την ευθύνη να μεταφέρει τον πόλεμο Τουρκίας-ΡΚΚ στο έδαφός της. Στην καλύτερη περίπτωση εκδήλωσαν την αλληλεγγύη τους στην Ιταλία στο ζήτημα του άτυπου εμπάργκο των ιταλικών προϊόντων από το λαό της Τουρκίας (βλ. δήλωση Σαντέρ για αντίποινα της ΕΕ, *Ελ.* 25-11), καθώς και στο ζήτημα της μη έκδοσης στην Τουρκία με το πρόσχημα της εκεί ισχύος της θανατικής ποινής.

Έτσι, η γραμμή που επικράτησε από την πλευρά των χωρών της ΕΕ γενικά ήταν πως πρόκειται για διμερή ιταλοτουρκική διαφορά και, σαν τέτοια, δεν αφορούσε τις δικές τους χώρες και την ΕΕ (βλ. πηγή της αυστριακής προεδρίας, *Ελ.*, 20-11). Την ίδια θέση πήρε και το ΝΑΤΟ.

Εκεί που βρήκε συμπαράσταση από την ΕΕ ο Νταλέμα ήταν στο ζήτημα της μη έκδοσης στην Τουρκία. Έτσι, τόσο η επικεφα-

λής της Σοσιαλιστικής Ομάδας στο Ευρωκοινοβούλιο Πολίν Γκριν όσο και ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος Βίλφριντ Μάρτενς υποστήριξαν αυτή τη θέση. Αποτέλεσμα ήταν η απογοήτευση του Νταλέμα, που προφανώς περίμενε πολύ περισσότερα από τους Ευρωπαίους. Η ίδια η Γερμανία, που είχε εκδώσει το ένταλμα σύλληψής του Οτσαλάν, με μια διπλωματική ντρίπλα απόφυγε να καταπιεί αυτή το πικρό ποτήρι. Ο κυβερνητικός της εκπρόσωπος Ούβε Χάι δήλωσε πως «η Τουρκία έχει σοβαρότερους λόγους από τη Γερμανία να ζητήσει την έκδοση Οτσαλάν από την Ιταλία. Γι' αυτό η Γερμανία αποσύρει προσωρινά την αίτηση έκδοσης» (*Ελ.*, 21-11).

Την πιο αισχρή θέση πήρε το Βατικανό, που ξαναγίνεται κέντρο αντίδρασης στην Ιταλία με δήλωση του καρδινάλιου Σιλβεστρίνι τάχθηκε υπέρ της χορήγησης πολιτικού ασύλου, αλλά και «εύχεται η διεθνής κοινότητα να αναλάβει πρωτοβουλίες για μια επίλυση του προβλήματος, που δεν είναι μόνο μεταξύ Ιταλίας-Τουρκίας, αλλά είναι διεθνές ζήτημα» (στο ίδιο).

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Στο μεταξύ το άτυπο εμπάργκο των ιταλικών προϊόντων στην Τουρκία άρχισε να «τσούζει» την Ιταλία, καθώς η χώρα είναι ο δεύτερος σε μέγεθος οικονομικός εταίρος της Τουρκίας και κατά το πρώτο εννιάμηνο του '98 οι εισαγωγές της Τουρκίας από την Ιταλία ήταν της τάξης των 3,1 δισ. Δολαρίων, ενώ οι εξαγωγές της Τουρκίας προς την Ιταλία μόνο 1,1 δισ.

Αλλά το σπουδαίο είναι ότι στο εσωτερικό της Ιταλίας οι φωνές κατά του Οτσαλάν έγιναν ισχυρότερες και απέδειξαν ότι η πολιτική υποστήριξη που αρχικά του παρασχέθηκε από τους πολιτικούς εταίρους του κυβερνητικού συνασπισμού δεν ανταποκρινόταν στο αίσθημα του ιταλικού λαού. Έτσι, σε σχετική δημοσκόπηση που πραγματοποίησε η Datamedia το 36,9 % των Ιταλών τάχθηκε υπέρ της έκδοσης του Οτσαλάν στην Τουρκία, το 26,4 % στη Γερμανία και μόνο το 11,9 % υπέρ της

χορήγησης πολιτικού ασύλου (στο ίδιο). Η συντριπτική πλειοψηφία με την οποία ο ιταλικός λαός απομόνωσε τη θέση Νταλέμα ήταν καθοριστική.

Αλλά και η αντιπολίτευση με τον Μπερλουσκόνι και το Φίνι ζήτησε την απέλαση του Οτσαλάν. Με την αντιπολίτευση συντάχθηκε και ο ιταλός υπουργός Εξωτερικών Ντίνι, που από την αρχή είχε ταχθεί υπέρ της έκδοσης στην Τουρκία. Σε δηλώσεις του τόνισε πως η χορήγηση πολιτικού ασύλου από την Ιταλία θα ήταν μια πολιτική πράξη της κυβέρνησης, την οποία όμως δε θεωρεί πιθανή, για να του απαντήσει ο Νταλέμα ότι είναι «επαρχιωτισμός» να γίνεται αντικείμενο εσωτερικής πολιτικής το θέμα αυτό (*Ελ.*, 27-11).

Βρίσκοντάς τα λοιπόν σκούρα, ενώ στην αρχή νόμιζε πως θα 'ταν περίπατος, άρχισε να βολιδοσκοπεί Λιβύη και Αρμενία (εξόχως φιλοευρωπαϊκές χώρες και καμία σχέση έχουσες με την τρομοκρατία και τη Ρωσία!) για να απελαθεί εκεί. Αργότερα, μπήκαν στο τραπέζι και η Ελλάδα και η Κύπρος (!), αποδεικνύοντας έτσι περίτρανα τίνος το παιχνίδι παίζουν οι δύο κυβερνήσεις.

Η ΡΩΣΙΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΗΜΜΕΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Αυτό όμως που αποδεικνύεται από τα στοιχεία και εδραιώνεται πια ως πεποίθηση όχι μόνο δική μας, αλλά και πολλών άλλων που ασχολήθηκαν με το ζήτημα, είναι ο καθοριστικός ρόλος της Ρωσίας και προσωπικά του Πριμακόφ στην όλη υπόθεση, καθώς και η εμπλοκή του Μπερτινόντι της «Κομμουνιστικής Επανάδρουσης» και του Νταλέμα. Στην εφημερίδα *Το Βήμα* στις 22 και 29 του Νοέμβρη αποκαλύπτονται φοβερά στοιχεία για την πορεία που ακολούθησε ο Οτσαλάν φεύγοντας από τη Συρία, ποιοι και γιατί τον έστειλαν στην Ιταλία και άλλα πολλά.

Το σχετικό άρθρο (22-11) έχει τον τίτλο *Από τη Δαμασκό στη Ρώμη μέσω Μόσχας* και υπότιτλο *Οι επαφές με έλληνες βουλευτές και η διέλευση από το ελληνικό έδαφος*. Ας παρακολουθήσουμε τα ίδια τους τα λόγια:

«Η φυγή του κ. Αμπντουλάχ Οτσαλάν και το αίτημά του για πολιτικό άσυλο στην Ιταλία επισφράγισαν τη στρατιωτική ήττα που υπέστη το ΡΚΚ ως αποτέλεσμα των αλληπάλληλων επιθέσεων του τουρκικού στρατού την προηγούμενη διετία (...) Οι άνθρωποι του ΡΚΚ σε διάφορες χώρες έλαβαν εντολή να έρθουν σε επαφή με κάποιους από τους διεθνείς υποστηρικτές του κουρδικού κινήματος για να εξασφαλίσουν ένα καταφύγιο για τον κ. Οτσαλάν, έστω και προσωρινό. Οι κινήσεις τους στράφηκαν κυρίως προς τη Μόσχα και δευτερευόντως προς την Αθήνα (...) Η φυγή του κ. Οτσαλάν ακολούθησε μια πολύ συμβατική διαδρομή: πέρασε από τη Συρία στην Κύπρο, από εκεί στην Ελλάδα και κατόπιν στη Ρωσία (...) (σε: υπότιτλος: *Απόφαση του Πριμακόφ*) Οι ρωσικές αρχές στην πρώτη φάση προσπάθησαν να αρνηθούν την παρουσία του κ. Οτσαλάν στη χώρα τους (...) Οι οριστικές αποφάσεις για τη ρωσική στάση ελήφθησαν σε ανώτατο επίπεδο και ήταν ο ίδιος ο πρωθυπουργός κ. Πριμακόφ που έδωσε τις τελικές οδηγίες».

Στο φύλλο της 29ης Νοέμβρη γράφονται τα εξής καταπληκτικά: «Το ενδεχόμενο της άφιξης του κ. Οτσαλάν στην Ελλάδα παρέμενε ανοιχτό. Μάλιστα, όπως μας αποκάλυψαν συνεργάτες του, γι' αυτό το σκοπό είχε εξευρεθεί και ιδιωτικό «λίαντσερ», το οποίο θα μετέφερε τον κούρδο ηγέτη από τη Μόσχα στο Ηράκλειο της Κρήτης. Από εκεί, το σχέδιο προέβλεπε να μεταφερθεί σε ένα χωριό της περιοχής, όπου θα διέμενε με πλαστό διαβατήριο στο όνομα κάποιου ολλανδού ευρωβουλευτή. Την τελευταία στιγμή όμως ο Κούρδος ηγέτης άλλαξε σχέδια».

«Σε αυτό συνέβαλαν δύο γεγονότα. Το πρώτο είναι ότι είχαν επιφέρει καρπούς οι (παράλληλες) επαφές που είχε με εκπροσώπους της Κομμουνιστικής Επανάδρουσης στη Ρώμη και, το δεύτερο, η προτροπή ιθυνόντων της ρωσικής κυβέρνησης να μεταβεί στη Ρώμη. Μάλιστα, πολιτικοί ανα-

ΟΤΣΑΛΑΝ

ΣΕ ΑΜΥΝΑ Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΑ

συνέχεια από τη σελ. 5

λυτές στη Ρώμη μας έκαναν γνωστό ότι η προτροπή ιθυνόντων της Ρωσίας προς τον κούρδο ηγέτη “να βγει στην Ευρώπη” δεν έχει σχέση μόνο με τις πιέσεις που δέχθηκε η Μόσχα από τις ΗΠΑ, με “χαρτί” την περικοπή της οικονομικής βοήθειας, αλλά κυρίως με την πρόθεση της ρωσικής κυβέρνησης να δημιουργήσει προβλήματα στην “ευρωπαϊκή προοπτική” της Άγκυρας, καθώς διέβλεπε ότι η Ιταλία δεν επρόκειτο να εκδώσει τον Οτσαλάν.

“Το ταξίδι του Οτσαλάν όμως από τη Μόσχα στη Ρώμη έχει προκαλέσει ισχυρούς τριγμούς στην ιταλική κυβέρνηση. Κατ’ αρχάς, το ερώτημα που τίθεται εδώ στη Ρώμη είναι κατά πόσον ήταν ενήμερος ο πρωθυπουργός Μάσιμο Ντ’ Αλέμα για την άφιξη του Οτσαλάν. Ο ίδιος το αρνείται κατηγορηματικά. Γεγονός είναι πάντως ότι κατά την πτήση του από τη Μόσχα στη Ρώμη ο κ. Οτσαλάν συνοδευόταν από τον βουλευτή της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης Ραμόν Μαντοβάνι».

Αξίζει εδώ να τονίσουμε πως ο Μαντοβάνι είναι υπεύθυνος διεθνών θεμάτων της “Κομμουνιστικής Επανίδρυσης” του Μπερτινόνι.

Αν πραγματικά ο Νταλέμα είχε άγνοια για το ζήτημα, θα έπρεπε καταρχήν να καταγγείλει τον Μπερτινόνι που έφερε την Ιταλία σε τόσο δύσκολη θέση εν αγνοία της κυβέρνησης. Εξάλλου, θα κοίταζε από την αρχή να ξεφορτωθεί τον Οτσαλάν (και όχι τώρα που σκούρησαν γι’ αυτόν τα πράγματα) και όχι να αρπάξει την ευκαιρία για να διεθνοποιήσει το ζήτημα. Εκεί είναι που αποκαλύπτεται πολιτικά ο Νταλέμα.

ΜΥΡΙΣΤΗΚΑΝ ΤΟΝ ΑΞΟΝΑ

Αλλά και στην Ελευθεροτυπία διαβάζουμε τα εξής: «Για τον ερχομό του Οτσαλάν στη Ρώμη, ο βουλευτής του αντιπολιτευόμενου κόμματος “Φόρτσα Ιτάλια” και πρόεδρος της κοινοβουλευτικής επιτροπής ελέγχου των μυστικών υπηρεσιών Φράνκο Φρατίνι διατύπωσε μια άλλη άποψη. Με δηλώσεις του στην εφημερίδα “Αβινίρε” είπε ότι πρόκειται για συνωμοσία Ρωσίας, Γιουγκοσλαβίας και Ελλάδας».

“Ο κ. Φρατίνι υποστηρίζει ότι οι ρωσικές μυστικές υπηρεσίες άφησαν τον Οτσαλάν να φύγει από τη Μόσχα γνωρίζοντας ότι θα ερχόταν στη Ρώμη. Στόχος ήταν να φέρουν σε δύσκολη θέ-

ση την Ιταλία, να απομακρύνουν την Τουρκία από την ΕΕ, καθώς και να κάνουν πολύ προβληματική την ανάπτυξη των ιταλικών συμφερόντων στα Βαλκάνια, όπου υπάρχει ο άξονας Σερβίας-Ρωσίας-Ελλάδας. Για ενίσχυση της άποψης αυτής ο κ. Φρατίνι αναφέρει ότι, αν επιβεβαιωθεί πως ο Οτσαλάν επιχείρησε να πάει στην Ελλάδα και δεν τον δέχτηκαν, αυτό θα αποτελούσε απόδειξη ότι οι Έλληνες είχαν ειδοποιηθεί και τον έστειλαν πίσω στη Ρωσία. Στη συνέχεια σχεδιάστηκε η περιφημη συνωμοσία σε βάρος της Ιταλίας» (26-11).

Αλλά και στο φύλλο της επόμενης μέρας γίνεται γνωστό ότι μέσα στο κόλπο ήταν και ο ιταλός υπουργός Δικαιοσύνης, που πριν από τη διάσπαση της “Κομμουνιστικής Επανίδρυσης” ανήκε σ’ αυτήν, ενώ μετά πήγε με τον Κοσουτά. Την παραίτησή του για τον ύποπτο ρόλο του ζήτησε η αντιπολίτευση. Αυτός «υποστήριξε ότι δεν γνώριζε για την άφιξη του Οτσαλάν, όμως οι πρώην συνάδελφοί του, βουλευτές της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης Σπένα και Βέντολα, δήλωσαν ότι γνώριζε για τις επαφές τους με τους Κούρδους, αλλά σαν στέλεχος της κυβέρνησης ίσως δεν γνώριζε για την άφιξη Οτσαλάν».

Αφού ο Ντιλιμπέρτο γνώριζε για τις επαφές, γιατί τότε (αν πραγματικά δεν ήθελε να πάει ο Οτσαλάν στην Ιταλία) δεν το κατάγγελλε ανοιχτά στην κυβέρνηση, ότι δηλαδή πάει να γίνει μια τέτοια διπλωματική προβοκάτσια σε βάρος της Ιταλίας; Γιατί μετά την άφιξη του Οτσαλάν στην Ιταλία τον πήρε υπό τη σκέπη του, όπως είδαμε; Γιατί δεν τον απέλασε, όπως θα μπορούσε κάλλιστα να κάνει, και μάλιστα χωρίς κανείς να τον πάρει χαμπάρι; Είναι φανερό λοιπόν ότι ήθελε να δημιουργηθεί γενικότερο θέμα.

Ο ΝΤΑΛΕΜΑ ΣΤΡΙΜΩΧΝΕΤΑΙ

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό πως δεν τους βγήκε του Νταλέμα και των Ρώσων το σχέδιο ολόκληρο, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, και άρχισε να παίρνει μια δυσάρεστη τροπή το πράγμα, μετά μάλιστα τη δήλωση διεθνών παραγόντων ότι, αν δεν εκδοθεί ο Οτσαλάν στην Τουρκία, μπορεί κάλλιστα να δικαστεί είτε στη Γερμανία, αφού υπάρχει δεδομένο ένταλμα σύλληψης, είτε στην ίδια την Ιταλία. Μια τέτοια άποψη είχε εκφράσει η αμερικανίδα υπουργός Εξωτερικών Ολμπράιτ. Επίσης, η γερμανίδα υπουργός Δικαιοσύνης Χέρτα Ντόμπλερ-Γκμελίν δήλωσε πως η δίκη μπορεί

να γίνει στην Ιταλία ή και στην Τουρκία, στην περίπτωση που η Άγκυρα καταργήσει τη θανατική ποινή.

Κατά του Οτσαλάν εκφράστηκαν ακόμη ο πατριάρχης των Αρμενίων της Τουρκίας Μουταφιάν, που ζήτησε και την έκδοσή του, καθώς και ο πατριάρχης Βαρθολομαίος, που είπε για τον Οτσαλάν πως «έγινε αιτία να σκοτωθούν άδικα χιλιάδες άνθρωποι, πιστεύουμε πως θα λογοδοτήσει ενώπιον του Θεού» (Ελ., 26-11).

Στο μεταξύ ο γερμανός ομοσπονδιακός εισαγγελέας Κάι Νεμ δήλωσε πως έχει συγκεκριμένη απόδειξη για την καταδίκη του σε ενδεχόμενη δίκη στη Γερμανία.

Κάτω από το βάρος όλων αυτών των δεδομένων ο Νταλέμα ψάχνει αγωνιωδώς να ξεμπλοκαριστεί, πάντα όμως μέσα στη γραμμή της διεθνοποίησης του κουρδικού, για να στριμωχτεί η Τουρκία. Έτσι, αρχίζει περιοδεία σε ορισμένες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, χωρίς όμως συγκεκριμένα αποτελέσματα. Ο μόνος που του δίνει χέρι βοήθειας είναι ο περιεργός Σρέντερ, που συμφωνεί μαζί του να δικαστεί ο Οτσαλάν σε κάποιο (ανύπαρκτο) διεθνές δικαστήριο που θα συγκροτηθεί ειδικά γι’ αυτό το σκοπό! Το χειρότερο όμως ήταν πως δέχτηκε τη θέση του Νταλέμα να διεξαχθεί διεθνής ή και ευρωπαϊκή διάσκεψη για “πολιτική λύση του κουρδικού”, με τη διευκρίνιση ότι δεν πρέπει να πληγεί η εδαφική ακεραιότητα της Τουρκίας. Λες και μια τέτοια διάσκεψη δε θα είναι το πρώτο βήμα για το διαμελισμό της Τουρκίας...

Πέρα από τα τεράστια πρακτικά προβλήματα που θα ανέκυπταν για τη συγκρότηση ενός ειδικού διεθνούς δικαστηρίου, με συνέπεια να μη γίνει ποτέ η δίκη και να κυκλοφορεί ο Οτσαλάν ελεύθερος, το πόσο “αντικειμενική” ήταν η πρόταση φαίνεται και από το γεγονός πως ο ίδιος ο σοσιαλφασίστας Οτσαλάν άνετα δέχεται μια τέτοια δίκη, αλλά όχι και μια δίκη στην Τουρκία ή, έστω, στη Γερμανία! Γιάννης κερνάει και Γιάννης πίνει...

Η πρόταση αυτή έχει για τους Ρώσους και τους δικούς τους δύο πλεονεκτήματα: Πρώτο, μεταφέρει το ζήτημα σε διεθνές επίπεδο βάζοντας την Τουρκία στη γωνία και, δεύτερο, οι διαδικασίες διεξαγωγής της δε θα γίνουν με βάση τις συγκεκριμένες και υπαρκτές κατηγορίες των δύο ενταλμάτων σύλληψης (Τουρκίας και Γερμανίας), αλλά Κύ-

ριος οίδε με ποιες...

Την πρόταση επικρότησε (πώς θα ήταν δυνατόν άλλωστε κάτι διαφορετικό;) και ο εκπρόσωπος του ΟΗΕ στη Ρώμη σουηδός Μιστούρα.

ΜΙΑ ΔΙΚΑΙΗ ΘΕΣΗ

Η τούρκικη ηγεσία, αντιλαμβάνομενη την πονηριά, αντέδρασε με οργή στην πρόταση για διεθνές δικαστήριο και έκανε ρελάνς, φέρνοντας πραγματικά σε δύσκολη θέση όλο το σοσιαλφασιστικό και τον ψευτοφιλελεύθερο συρφετό, αφού τους αφαιρέσει το έδαφος κάτω από τα πόδια: Αφού δε θέλετε να μας τον εκδώσετε, τότε δικάστε τον στη Γερμανία ή στην Ιταλία με το νόμο περί τρομοκρατίας. Αλλά και ο (υπηρεσιακός πια) πρωθυπουργός Γιλμάζ δήλωσε πως συμφωνεί να τον δικάσει η Ιταλία σύμφωνα με το δικό της εσωτερικό δίκαιο.

Μετά απ’ αυτά το κλίμα αρχίζει να μεταστρέφεται. Σε συνέντευξή του ο Ντίνι επιτίθεται κατά του Οτσαλάν ως εξής: «Δεν πρόκειται για έναν απελευθερωτικό αγώνα. Ας μην ξεχνάμε, επίσης, ότι το ΡΚΚ είναι ένα κόμμα που δεν εκπροσωπεί όλους τους Κούρδους, αλλά μόνο ένα τμήμα τους» (Ελ., 30-11).

Ο Νταλέμα, για πρώτη φορά, ποιούμενος την ανάγκη φιλοτιμίας, χροακτηρίζει τον Οτσαλάν τρομοκράτη: «Συλλάβαμε αυτόν τον τρομοκράτη και εργαζόμαστε για την παραπομπή του στη δικαιοσύνη, κάτι που κανείς δεν ξέρει πως να το κάνει» (2-12). Για πρώτη, επίσης, φορά γίνεται λόγος για απομάκρυνση του ενδεχόμενου να δοθεί πολιτικό άσυλο.

Βέβαια, η υπόθεση έχει πολύ δρόμο μπροστά της. Σύμφωνα με κοινή γαλλογερμανική ανακοίνωση, την ερχόμενη βδομάδα θα συγκληθεί στις Βρυξέλλες έκτακτο Συμβούλιο των υπουργών Δικαιοσύνης με αποκλειστικό θέμα συζήτησης τη θέση της ΕΕ στο ζήτημα Οτσαλάν και τις σχέσεις της ΕΕ με την Τουρκία με αφορμή το ζήτημα αυτό.

Στο μεταξύ το ΡΚΚ, παρά τις περί του αντιθέτου διαβεβαιώσεις του ηγέτη του (οι οποίες άλλωστε καμιά αξία δεν έχουν) για αποκήρυξη της τρομοκρατίας και εκχειρία από την 1η Σεπτεμβρίου, κατέρριψε άλλο ένα τούρκικο ελικόπτερο με συνέπεια να σκοτωθούν 15 στρατιώτες.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΦΟΡΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Στο προηγούμενο άρθρο μας είχαμε αναφερθεί στον αισχρό ρόλο του Γ. Παπανδρέου. Τώρα όμως μετά τον Σκανδαλίδη και τον Πάγκαλο που ζήτησαν διεθνή διάσκεψη για το κουρδικό, είναι ο ίδιος ο Σημίτης και ο Ρέππας που κάλεσαν ευθέως την ιταλική κυβέρνηση να χορηγήσει πολιτικό άσυλο στον Οτσαλάν, είναι ο ίδιος ο Σημίτης που διατύπωσε τη θέση ότι το ΡΚΚ μάχεται για τα δικαιώματα της κουρδικής μειονότητας στην Τουρκία. Τα κάνει αυτά μια κυβέρνηση που θέλει ειρήνη με τη γειτονική χώρα; Ας αναρωτηθεί ο κάθε καλόπιστος άνθρωπος.

Κι όλ’ αυτά τη στιγμή που ο πρώην υπαρχηγός του Οτσαλάν Σακίκ δηλώνει στον τουρκικό Τύπο πως η Ελλάδα έχει δώσει στο ΡΚΚ πυραύλους Στίγγκερ για την κατάρριψη των ελικοπτερόων.

Αλλά και όλο το πολιτικό φάσμα, κοινοβουλευτικό και μη, σε μια αξιοθαύμαστη αρμονία, ζήτησε το πολιτικό άσυλο για τον Οτσαλάν.

Η πιο αισχρή όμως στάση επιδείχθηκε όταν οι τούρκοι μειονοτικοί βουλευτές της χώρας μας Ακίφογλου και Γκαλίπ και 16 δημοσιογράφοι χαρακτηρίσαν με ανακοίνωσή τους τον Οτσαλάν τρομοκράτη και ζήτησαν την έκδοσή του στην Τουρκία, καταγγέλλοντας παράλληλα τον ξυλοδαρμό των τούρκων δημοσιογράφων που έγιναν από Πεκακάδες μπροστά στα μάτια της ιταλικής αστυνομίας στη Ρώμη. Αμέσως ο βουλευτής του Συνασπισμού Μουσταφά διαχώρισε τη θέση του με το πρόσχημα ότι “τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν έχουν χρώμα”. Παρόμοιο χτύπημα έδωσε και ο Ρέππας.

Ωστόσο οι χειρότεροι όλων ήταν τα μέλη της Ελληνικής Γραμματείας της Κίνησης “Δημοσιογράφοι στο Αιγαίο και στη Θράκη για την Ειρήνη”. Πρόκειται για ένα από τα μετωπικά “αντιεθνικιστικά” όργανα που σκαρώνει στο λεπτό ο Συνασπισμός και τα τσιράκια του για την προώθηση, δήθεν, της ελληνοτουρκικής φιλίας. Αυτοί σε ανακοίνωσή τους καταδικάζουν τη θέση των “16” και απαιτούν την παραχώρηση πολιτικού ασύλου στον Οτσαλάν με το πρόσχημα ότι διώκεται για τις απόψεις του! Μόνο πατενταρισμένοι σοσιαλφασίστες θα μπορούσαν να σκαρφιστούν τέτοιο τερατούργημα.

ΟΤΣΑΛΑΝ

Με αφορμή τον Οτσαλάν ξεσκεπάζονται ΟΙ ΨΕΥΤΙΚΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ

Μέσα από τους ορμητικούς χείμαρρους των άπειρων τηλεοπτικών εικόνων, των ατέλειωτων σελίδων και των χιλιάδων εργατωρών που ξόδεψαν ραδιοφωνικοί σχολιαστές για να δοξάσουν τον Οτσαλάν και να καταραστούν την Τουρκία, τόλμησαν 16 δημοσιογράφοι της τουρκικής μειονότητας να στείλουν μια πολύ σύντομη ανακοίνωση στις εφημερίδες με την οποία καταδίκασαν τον ξυλοδαρμό τούρκων δημοσιογράφων στην Ιταλία (από οπαδούς του Οτσαλάν) καταδικάζοντας τον Οτσαλάν σαν τρομοκράτη και ζητούσαν να εκδοθεί στην Τουρκία.

Τι το θελαν!

Δεν έμεινε πέτρα που να μην τους ριφθεί. Κι όχι μόνο πέτρα εχθρική αλλά και "φιλική". Δεν έμεινε κανείς "καθώς πρέπει φίλος" των μειονοτήτων που να μην διαμαρτυρηθεί. Δεν έμεινε ευαίσθητη δημοκρατική ψυχή που να μην εκφράσει τη βδελυγμία του για μια τέτοια προδοσία, ούτε κανείς διοργανωτής της ελληνοτουρκικής φιλίας που να μην εκσφενδονίζεται το κέρμα του στο κεφάλι των 16. Η "Ελευθεροτυπία" πρωτοστάτησε σε αυτού του είδους τα σχόλια και φιλοξένησε τις καταγγελίες του "Παρατηρητήριου", των δημοσιογράφων για την "Ειρήνη στο Αιγαίο", και άλλων υποτιθέμενων προοδευτικών Ελλήνων δημοσιογράφων.

Στην ίδια την Κομοτηνή αυτά τα αρνητικά σχόλια από αντίστοιχους κύκλους κατόνησαν κοινοτυπία. Τα πιο πολλά πυρά τα δέχτηκε ο Ντέντε που ενόσω δήλωνε Πομάκος, τον είχαν σαν αποκούμπι και άλλοθι και τον στήριζαν όλοι οι έντρομοι προστάτες των μειονοτήτων. Ήταν γι αυτούς ο μόνος επιτρεπόμενος Τούρκος.

Τι είπαν όλοι αυτοί. Είπαν ότι οι 16 δεν είναι δημοκράτες αλλά Τούρκοι εθνικιστές γιατί υπερασπίζονται τα δικά τους μειονοτικά δικαιώματα, αλλά όχι των Κούρδων της Τουρκίας αφού είναι εναντίον του Οτσαλάν. Μπορούμε αβίαστα να βγάλουμε το συμπέρασμα ότι μετά από μια τέτοια διαπίστωση όχι μόνο αυτοί, αλλά ούτε η μειονότητα που εκπροσωπούν δικαιούνται υποστήριξης από τους Έλληνες δημοκράτες.

Αυτή η θέση θα σήκωνε κάποια κατανόηση αν εκείνοι που την έκφραζαν ήταν απλά ανενήμεροι λαός. Όμως αυτοί

που μιλάνε ξέρουν. Και ξέρουν ότι ο Οτσαλάν δεν είναι εκφραστής δημοκρατικού κινήματος καταπιεσμένης μειονότητας, αλλά εθνικο-φασιστικού. Ξέρουν ότι το PKK σφάζει τούρκο λαό με στόχο την εθνοεκαθάριση, ξέρουν ότι σφάζει Κούρδους που του αντιστέκονται, και στην Τουρκία και σε όλο τον κόσμο τσακίζοντας κάθε δημοκρατική έκφραση του κούρδικου λαού, ξέρει ότι συνεργάζεται με τους εθνοκοφασιστές και την ΚΥΠ στη χώρα μας και ξέρουν για τις καταγγελίες που του έχουν γίνει για τη στενή συνεργασία του με τους ναζιστές της "Χρ. Αυγής". Είναι επίσης πολύ απίθανο όλοι αυτοί να μην έχουν ακούσει ότι το PKK έχει γίνει ο μεγαλύτερος φορομπήχτης των Κούρδων του εξωτερικού ή ότι είναι μέχρι το λαιμό πνιγμένο στο εμπόριο ηρωίνης. Πάντως σίγουρα, όπως και ο τελευταίος αδαής ξέρουν καλά ότι το PKK και ο Οτσαλάν παλεύουν για τον διαμελισμό της Τουρκίας.

Όταν λοιπόν λένε ότι θα έπρεπε η τουρκική μειονότητα στην Ελλάδα να είναι με τον Οτσαλάν θα έπρεπε και η ίδια να συμπεριφέρεται απέναντι στους

Έλληνες όπως αυτός απέναντι στους Τούρκους. Θα έπρεπε δηλαδή αντί ο Ντέντε ή ο Γκαλίπ να κάνουν πολιτικές δηλώσεις στα Φόρουμ ανθρωπίνων δικαιωμάτων και στη Βουλή της Ελλάδας, να σφάζουν Έλληνες στην Κομοτηνή, να σκοτώνουν ρώσους τουρίστες στην Κρήτη, και να κάνουν τους οπαδούς τους να πυρπολούνται για ένα μικρό κρατίδιο της Ροδόπης που θα ενώνονταν με τη "μητέρα Τουρκία".

Η μόνη κριτική που θα μπορούσε να σταθεί απέναντι στη δήλωση των 16 είναι ότι δεν ξεκαθαρίζουν τη θέση τους απέναντι στην πραγματική καταπίεση που, ανεξάρτητα από το PKK, δέχεται η κούρδικη μειονότητα στην Τουρκία. Αλλά αυτή την κριτική θα μπορούσαν να την απευθύνουν στους 16 μόνο Έλληνες διεθνιστές και δημοκράτες και όχι άνθρωποι που ακολούθησαν το υστερικό ρεύμα του ελληνικού εθνικισμού το οποίο είναι υπέρ του Οτσαλάν μόνο και μόνο για να διαμελίσει την Τουρκία και για να την απομακρύνει από την Ενωμένη Ευρώπη, και όχι βέβαια για τα δημοκρατικά δικαιώματα των Κούρδων.

Αλλά οι Έλληνες διεθνιστές

και δημοκράτες δεν θα ήταν ποτέ πολύ αυστηροί απέναντι στους εκπροσώπους μιας εθνικής μειονότητας που το δικό τους κυρίαρχο έθνος καταπιέζει όταν μέσα στην καταπίεσή της αυτή, η μειονότητα έχει σαν μοναδικό αποκούμπι της το αντίστοιχο εθνικό κράτος.

Όταν όλη μέρα η επίσημη Ελλάδα και η ανεπίσημη, οι πάνω, αλλά και οι κάτω, οι διαβασμένοι αλλά και οι αμόρφωτοι έχουν σαν εθνικό σπορ το να φτύνουν την Τουρκία, οι Τούρκοι της Ελλάδας που τόσο άγρια βασανίζονται γι αυτό το εκ γενετής τους "ελάττωμα", είναι φυσικό, ολότελα φυσικό να υποστηρίζουν την Τουρκία, ιδιαίτερα όταν δέχεται άδικες επιθέσεις.

Το ελληνικό Υπουργείο Εξωτερικών, η επίσημη κρατική "δημοκρατική διάνοξη", όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα έχουν ένα στόχο: να αποδεχτούν τους δημοκρατικούς όρους για την τουρκική μειονότητα, μόνο αν αυτή λειτουργήσει στα πλαίσια της πολιτικής τους της αντιτουρκικής ομοφωνίας. Αυτό το νόημα έχουν τα καλοπιάσματα τους στη μειονότητα, αυτό και οι ατέλειωτες απόπειρες για τη διάσπασή της.

Από αυτή την άποψη η ιερόσυλη και καθόλου διπλωματική δήλωση των 16 ήταν το τέλος μιας εποχής υποκριτικής προσέγγισης. Όποιος στ' αλήθεια υπερασπίζει τις εθνικές μειονότητες πρέπει να προωθεί πάντα μια πολιτική φιλίας και συνεργασίας και με το κράτος με το οποίο αυτές διατηρούν εθνικούς δεσμούς. Οι εθνικές μειονότητες μπορούν να στραφούν ενάντια και σ' αυτό το κράτος μόνο όταν γευτούν την πλέρια δημοκρατία στη χώρα τους και μόνο αν αυτό το κράτος αποδειχθεί ότι επιδιώκει την κατάλυση της δημοκρατίας και της εδαφικής κυριαρχίας της ελεύθερης χώρας στην οποία ζουν.

Προς το παρόν ούτε δημοκρατία έχουν γευτεί εδώ που ζουν, ούτε έχει αποδειχθεί ότι ο καλός στις ελληνοτουρκικές σχέσεις είναι η Ελλάδα. Περισσότερο το αντίθετο αποδεικνύεται καθημερινά.

Δημοσιεύουμε παρακάτω κείμενο απάντησης στα σχόλια κατά των 16, που κυκλοφορεί για υπογραφές στους κόλπους της τουρκικής μειονότητας.

Ανταπάντηση των Τούρκων μειονοτικών στην επίθεση των ψεύτικων φίλων

«Η ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΙΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ

Κομοτηνή, Δεκέμβρης 1998
Η κοινή ανακοίνωση των μειονοτικών δημοσιογράφων με την οποία καταδικάζονται ο άγιος ξυλοδαρμός των Τούρκων δημοσιογράφων στη Ρώμη από οπαδούς του PKK κάτω από τα απαθή βλέμματα της ιταλικής αστυνομίας και εξηγήτο η έκδοση του αρχηγού του PKK του Οτσαλάν στην Τουρκία για να λογοδοτήσει ενώπιον δικαιοσύνης για την τρομοκρατική του δράση προκάλεσε θυελλα αντιδράσεων τόσο τοπικά όσο και πανελλήνια. Και ξαφνιασθήκαμε.

Ξαφνιασθήκαμε ακόμη και εμείς που είμαστε τόσο εξοικειωμένοι με ανάλογες κατακραυγές εναντίον μας όταν τολμούμε να εκφρασθούμε έξω από την κυρίαρχη σοβινιστική γραμμή ή όταν εκφράζουμε ή υπερασπιζόμαστε την ταυτότητά μας, όπως και σε άλλες περιπτώσεις.

Επρόκειτο για μια τοποθέτησή μας, έξω από την γενικευμένη αντιτουρκική

υστερία των ημερών που έχει προκληθεί με την σύλληψη του Οτσαλάν στην Ιταλία. Ξαφνιασθήκαμε κυρίως για το εύρος των αντιδράσεων που έφθανε μέχρι σε χώρους και κύκλους χαρακτηριζόμενους ως δημοκρατικούς και μη τουρκοφαγικούς. Δεν ήταν μια απλή ή έντονη διαφωνία από τους "αντιεθνικιστικούς και φιλομειονοτικούς" όπως με περίσσια αυταπάτηση αυτοαποκαλούνται-αυτούς κύκλους για τη θέση μας ότι ο Οτσαλάν είναι τρομοκράτης και πρέπει να εκδοθεί, αλλά ήταν η επιχειρηματολογία τους και το περιεχόμενο του λόγου τους που μάς απογοήτευσε και μας προσγείωσε.

Διαφάνηκε ένας ωμός εκβιασμός. Ούτε λίγο ούτε πολύ φάνηκε να μας υπενθυμίζουν το εξής: Η Μειονότητα για να έχει την "προστασία" μας θα πρέπει να ενταχθεί στο κοινό αντιτουρκικό μέτωπο. Ειδεμή, αν διαχωρίσει τη θέση της όπως στην υπόθεση Οτσαλάν, μένει απροστάτευτη. Από επιθέσεις και καταπίεση πιθανώς. Κάτι πρέπει να δώσει την ψυχή της και η Μειονότητα ως τίμημα για την προστασία της από τις

"φιλειρηνικές, αντιεθνικιστικές και φιλομειονοτικές δυνάμεις".

Καθίσταται λοιπόν αναγκαίο, τώρα, μετά τον θόρυβο που προκλήθηκε, να γίνουν κάποιες διευκρινίσεις, αλλά και διαπιστώσεις σε σχέση τόσο μ' αυτά που μας καταμαρτυρούν για την κοινή ανακοίνωσή μας όσο και με την υπόθεση Οτσαλάν και PKK.

1. Η Τουρκική Μειονότητα δυσφορεί έντονα από τις επαναλαμβανόμενες κρίσεις αντιτουρκικής υστερίας που εκδηλώνονται με αφορμή ακόμα και τα πιο ασήμαντα ή άσχετα περιστατικά δίκην εξαρτημένου πιαντανακλαστικού.

2. Η Τουρκική Μειονότητα αρνείται να ενταχθεί στο κοινό αντιτουρκικό μέτωπο, είτε πρόκειται για τη σκληρή μεγαλοϊδεατική του εκδοχή είτε για την περισσότερο ραφιναρισμένη, αλλά και περισσότερο ανήθικη του μορφή. Και δεν θα γίνει αντιτουρκική επειδή αυτό έχουν σχεδιάσει

Ανταπάντηση των Τούρκων μειονοτικών στην επίθεση των ψεύτικων φίλων

συνέχεια από τη σελ. 7

να γίνει μερικοί εγκέφαλοι χρησιμοποιώντας τη μέθοδο του καρότου και μαστιγίου.

3. Ο φιλοτουρκισμός της Μειονότητας δεν είναι συνώνυμος του τουρκικού σοβινισμού και δεν τίθεται υπέρ των δημοκρατικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ούτε και των σχέσεων καλής γειτονίας μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας. Αλλά ούτε μπορεί να επιβληθεί στη Μειονότητα να συμμετέχει σ' όλους αυτούς τους παροξυσμούς αντιτουρκισμού κάθε λίγο για να της δοθεί το πιστοποιητικό του καλού πολίτη.

4. Η υπόθεση Οτσαλάν αποκάλυψε περίτρανα πόσο βαθιά διαβρωμένες είναι οι συνειδήσεις στην Ελλάδα από τυφλό αντιτουρκισμό. Δεν εξαιρούνται δυστυχώς ούτε εκείνες οι δυνάμεις, τουλάχιστον μια σημαντική μερίδα απ' αυτές, που ισχυρίζονται το αντίθετο.

5. Υπήρξε όχι μόνο πλήρης ταύτιση του ελληνικού σοβινισμού με τον τρομοκράτη Οτσαλάν και την οργάνωσή του, αλλά και υπερκερασμός της δημόσιας ομολογίας του. Να προβάλλεται δηλαδή με κάθε σοβαρότητα ο ισχυρισμός ότι ο Οτσαλάν διώκεται για τις ιδέες του, ακόμα και ο Έλληνας πρωθυπουργός προέβει στο απόπτημα αυτό, επομένως πρέπει να του δοθεί πολιτικό άσυλο, την ίδια ώρα ο ίδιος για να πετύχει την πολυπόθητη ασυλία και με την υπόδειξη του Ιταλού πρωθυπουργού να αποκηρύττει τη βία και να υπόσχεται ότι στο εξής διακόπτει την τρομοκρατική του δράση.

6. Ο Οτσαλάν ανακηρύχθηκε ο δεύτερος μη Έλληνας εθνικός ήρωας μετά τον Σερβοβόσνιο Κάρατζιτς. Δεν είναι καθόλου τυχαία η συνάντηση των δύο αντρών. Για να δικαιολογήσει την εξόντωση των Βοσνίων που τους αποκαλούσε Τούρκους ο Κάρατζιτς υποστήριζε ότι

δεν κατέχεται ακριβώς από αντιμουσουλμανικό μένος, αλλά επρόκειτο για αυτοάμυνα και προστασία της Ευρώπης από τους επικίνδυνους μουσουλμάνους φουνταμενταλιστές, διότι κατά τα άλλα έχουν άριστες σχέσεις και συνεργασία και με οργανώσεις μουσουλμάνων, όπως το PKK του Οτσαλάν.

7. Η σχέση του ελληνικού σοβινισμού με τον Οτσαλάν και το PKK ήταν από μακρού ερωτική. Οι πιο σκληροί και πολεμοκάπηλοι εκφραστές του πρώτου ηδονίζονταν κάθε φορά που ο Οτσαλάν προέτρεπε την Ελλάδα να κηρύξει πόλεμο ενάντια στην Τουρκία και διαβεβαίωνε για την ήττα της Τουρκίας με την αποφασιστική συμβολή της οργάνωσής του στα μετόπισθεν του μετώπου.

Οι σύγχρονοι θεωρητικοί της Μεγάλης Ιδέας έσπευδαν να αναβιώσουν το Ανατολικό Ζήτημα παντρεύοντάς την με τα οράματα του Οτσαλάν για τον διαμελισμό της Τουρκίας. Η πρόσκληση που απεύθυναν οι 180 και τόσο Έλληνες βουλευτές προς τον Οτσαλάν να επισκεφθεί την Ελλάδα είναι μια ασήμαντη λεπτομέρεια.

8. Παρά ταύτα όμως και παρά τη φανερή ή κρυφή πολιτική ή άλλη μαζική υποστήριξη από κόμματα, κρατικές νεολαίες και άλλες οργανώσεις προς το PKK στην Ελλάδα, οι συνεπείς αντισοβινιστικοί κύκλοι και μια σημαντική

μερίδα της εξωκοινοβουλευτικής - επαναστατικής αριστεράς πάντα αποστασιοποιήθηκε από το PKK και κατήγγειλε τη μαφιόζικη δομή στην οργάνωσή του, την τρομοκρατική πρακτική του, τις τραμπούκικες και τις φασιστικές μεθόδους του και τον ρατσιστικό λόγο που άρθρωνε, χωρίς να έχουν καμιά φιλοτουρκική διάθεση πράγμα το οποίο αποδίδεται σ' εμάς.

9. Ο Οτσαλάν είναι ένας τρομοκράτης με όλα τα

μέτρα και σταθμά, και όχι φυσικά επειδή έτσι τον αποκαλεί και ο προστάτης του ο Ιταλός πρωθυπουργός, και μάλιστα επικίνδυνος και εξαιρετικός τρομοκράτης για δύο χιλιάδες λόγους. Οι όποιες πολιτικές του προθέσεις, ο αλυτρωτικός του λόγος και το όραμά του για το Μεγάλο Κουρδιστάν δεν μπορούν και δεν πρέπει να συγκινήσουν όταν έχει θεοποιηθεί την τυφλή βία, όταν επαξίως έχει πάρει τον τίτλο του Πολ-Ποτ της Ανατόλιας, αλλά είναι χειρότερος απ' αυτόν, όταν η οργάνωσή του ακολουθεί τα πρότυπα των Ερυθρών Χιμέρ, όπου η μύηση γίνεται με φόνο, και μοιάζει μ' εκείνες τις φανατικές θρησκευτικές αιρέσεις όπου η τυφλή υπακοή στον αρχηγό της αίρεσης φθάνει μέχρι τις ομαδικές αυτοκτονίες των οπαδών του, ενώ ο ίδιος μέσα στη μεγαλομανία και τη διαταραγμένη του ψυχολογία να θεωρεί τον εαυτό του ισάξιο του προφήτη Μωάμεθ ή και ανώτερό του. Για ποιά πολιτική ιδεολογία και για ποιά απελευθερωτικό αγώνα να μιλήσουμε;

10. Στην ανακοίνωσή μας περιορισθήκαμε στην υπόθεση Οτσαλάν. Δεν εκφράσαμε καμιά θέση για το θέμα των Κούρδων της Τουρκίας, την κουρδική ταυτότητα, τα πολιτιστικά δικαιώματα των Κούρδων και την ειρηνική συνύπαρξη των εθνοτήτων στην Τουρκία. Διότι είναι δύο ξεχωριστά θέματα. Πάντως θα θέλαμε να διαβεβαιώσουμε τους "φίλους" μας που έσπευσαν να μας καταδικάσουν ότι οι θέσεις μας για τα παραπάνω θέματα είναι πολύ πιο προχωρημένες, μη υποκριτικές και πιο συνεπείς από αυτές με τις οποίες προσεγγίζουν αυτοί στην ημετέρα Τουρκική Μειονότητα, ενώ είναι ανύπαρκτες ή τελείως αρνητικές οι θέσεις τους για τη Μακεδονική Μειονότητα.

11. Και προσφέρουν κακές υπηρεσίες τόσο στον Τόπο όσο και την ημετέρα Μειονότητα, αλλά και στην ειρήνη γενικότερα, όταν αναφέρονται ως πρότυπο μειονοτικού ηγέτη στον Οτσαλάν και τις πρακτικές του PKK ως αξίες απομίμησης και αναπαραγωγής.

Η ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΡΚΚ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΜΕ

Θεωρούμε αξιοσημείωτο να αναφέρουμε τα όσα συνέβησαν στη συνέλευση των καθηγητών της Ζ' ΕΛΜΕ, που έγινε στις 3-12-98 με θέμα τον απολογισμό του ΔΣ της ΕΛΜΕ, και μάλιστα εν μέσω καταλήψεων των σχολείων.

Καθώς η συνέλευση είχε απολογιστικό χαρακτήρα, απλά προτάθηκε να συμπληρωθεί στις τοποθετήσεις των ομιλητών και η θέση τους για την 24ωρη απεργία που προεξαγγέλθηκε από την ΟΛΜΕ και είχε σκοπό τη διαμαρτυρία στο νόμο Αρσένη.

Η συνέλευση ήταν μέτρια σε μαζικότητα (130 άτομα στο αποκορύφωμά της).

Αυτό που παρατήρησαν οι σύντροφοι που παρευρίσκονταν στη συνέλευση ήταν ότι δεν μπήκε έντονα η υποστήριξη στις καταλήψεις και δεν κλήθηκαν μαθητές καταλήψεις να τοποθετηθούν μέσα στη συνέλευση και να αποσπάσουν έστω ένα ψήφισμα συμπαράστασης, παρά το γεγονός ότι η συνέλευση γινόταν μέσα σε σχολείο που τελούσε σε κατάληψη και ήταν πολύ εύκολο να κληθούν κάποιοι μαθητές μέσα στη συνέλευση. Οι μόνοι οι οποίοι υποστήριξαν ένθερμα τη συμμετοχή στην πορεία των μαθητών στις 4-12-98 ήταν του ΝΑΡ. Αυτό βέβαια ήταν φυσικό από μια μεριά, γιατί ήδη είχε προηγηθεί διάσπαση των Συντονιστικών των μαθητικών καταλήψεων ανάμεσα σε ΝΑΡ και ψευτοΚΚΕ και η πορεία στο υπουργείο υποστηρίχτηκε βασικά από τις δυνάμεις του ΝΑΡ.

Χαρακτηριστικά γεγονότα της συνέλευσης αυτής ήταν η ομιλία και οι δύο παρεμβάσεις του σ. Π. Σοφτζόγλου. Η μία έγινε επί της διαδικασίας ψηφίσματος για τον Οτσαλάν και η άλλη με δήλωσή του για το ζήτημα της ναζιστικής "Χρυσής Αυγής".

Οι θέσεις που αναπτύχθηκαν στη συνέλευση από το σ. στην 4λεπτη ομιλία του ήταν σχετικά με το νόμο Αρσένη. Οι θέσεις αυτές συμπυκνώθηκαν στην αποδέσμευση του Λυκείου από το Πανεπιστήμιο, στη δημιουργία του πολυτεχνικού σχολείου και τη σταδιακή επέκτασή του σ' όλη τη χώρα, στην απαλλαγή των σχολείου από τα σοβινιστικά και χριστιανοορθόδοξα μαθήματα, στην καθιέρωση αξιολόγησης των καθηγητών -περιλαμβανομένων και των μαθητών σ' αυτή τη διαδικασία- και στην υποστήριξη των τεστ επιλογής.

Κι εδώ σημειώθηκε το γνωστό πια φαινόμενο να πλησιάζουν μετά το τέλος διάφοροι καθηγητές τους συντρόφους μας και να τους λένε στο αυτί "ωραία τα είπατε". Στο αυτί, γιατί μέσα στην ΟΛΜΕ οι θέσεις αυτές είναι "στην παρανομία".

Όσον αφορά την πρώτη παρέμβαση, ήδη η πρόεδρος της ΕΛΜΕ έβαλε ζήτημα στην αρχή της συνέλευσης να μαζευτούν χρήματα για τους "Κούρδους πρόσφυγες"! Στο τέλος της συνέλευσης, όμως, όταν διαβάστηκε το ψήφισμα, δεν αναφερόταν πια σε πρόσφυγες, αλλά στο εθνικοαπελευθερωτικό (!) κίνημα των Κούρδων και στον "αγωνιστή" (!) Οτσαλάν, που δεν έπρεπε να εκδοθεί στην Τουρκία και γενικά δεν έπρεπε να αντιμετωπιστεί σαν τρομοκράτης. Ο σ. με την παρέμβασή του ξεκαθάρισε ότι δεν επρόκειτο για εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα Κούρδων, αλλά για την τρομοκρατική οργάνωση PKK και τον αιμοσταγή εγκληματία Οτσαλάν, τον προστατευόμενο της Ρωσίας. Δεν έπρεπε, λοιπόν, να γίνει σύγχυση ανάμεσα στα όποια καταπατημένα δικαιώματα της εθνικής μειονότητας των Κούρδων και της δίκαιης αποκατάστασής τους ως προς τα μειονοτικά τους δικαιώματα και στον ύποπτο

ρόλο του Οτσαλάν και του PKK, που αποσκοπούν στο διαμελισμό της Τουρκίας και στην αλλαγή συνόρων με τη δημιουργία ανεξάρτητου Κουρδιστάν. Ήταν χαρακτηριστικό το επιχείρημα του σ. για το τι θα συμβεί αν η διεθνής πολιτική υποστήριξη στον Οτσαλάν και στο PKK με τις αποσχιστικές τους διαθέσεις εφαρμοστεί παντού όπου υπάρχουν μειονότητες, και επομένως και στη δική μας χώρα. Η τοποθέτηση του σ. έγινε φυσικά εν μέσω ιαχών των σοσιαλφασιστών και των σοβινιστών, που άφρισαν εμποδίζοντάς τον, όσο μπορούσαν, να μιλήσει και να δικαιολογήσει την αντίθεσή του στο ψήφισμα.

Μήπως ήταν η πρώτη φορά; Παλιότερα με το Βοσνιακό στην ίδια αίθουσα, τα ίδια άτομα ωρύονταν για την αντίθεση των συντρόφων μας στα ψηφίσματα υπέρ των Σέρβων του εγκληματία Κάρατζιτς, του σφαγιαστή της Σρεμπρένιτσας. Η ιστορία και οι πολιτικοί ελιγμοί της ρώσικης πολιτικής τους κάνουν τώρα να ξεχνούν εκείνες τις εν θερμώ ψηφοφορίες.

Η ψηφοφορία έγινε. Η αντίθεση στο ψήφισμα για τον Οτσαλάν εκφράστηκε με 3 ψήφους.

Υπέρ του ψηφίσματος φυσικά τάχθηκε η πλειοψηφία της αίθουσας. Αλλά υπήρξαν και αρκετά χέρια που δε σηκώθηκαν καθόλου. Όπως πάντα δε, όσοι ψήφισαν υπέρ μέσα σ' αυτό το υστερικό κλίμα, πλησίαζαν τους σ. (θέλεις γιατί είχαν ενοχές, θέλεις γιατί δεν είχαν πολυκαταλάβει ποια ήταν η σωστή θέση) και προσπαθούσαν να ακούσουν ήρεμα, μακριά από το αγριεμένο πλήθος, τα επιχειρήματά τους. Πάντα στο τέλος της συζήτησης λέγανε ότι τελικά τα επιχειρήματα των σ. ήταν σωστά, αλλά δεν έγιναν κατανοητά, γιατί δεν επαρκούσε ο χρόνος ομιλίας ή δεν υπήρχε η απαραίτητη ησυχία. Αν γνώριζαν ότι έτσι ήταν τα πράγματα δε θα ψήφιζαν τέτοια ψηφίσματα.

Η δεύτερη παρέμβαση του σ. έγινε με δήλωσή του, επειδή μια Κνίτισα, που ακολούθησε τη δική του τοποθέτηση, θέλησε να του βγει από αριστερά (!) λέγοντάς του ότι στην ομιλία του δεν τοποθετήθηκε στο ζήτημα της "παύσης της δράσης της Χρυσής Αυγής", όπως χαρακτηριστικά έγραφε προηγούμενη εισήγηση της ΟΛΜΕ. Εδώ θα 'πρεπε να πούμε ότι ήταν από τις λίγες φορές που η ομιλία του σ. περιορίστηκε στα εκπαιδευτικά και στο νόμο Αρσένη, επειδή το καλούσε η στιγμή και ο χρόνος ομιλίας ήταν πολύ σύντομος. Άλλες φορές εξαπολύονταν κατηγορίες από τα ίδια άτομα ότι οι ομιλίες των σ. ήταν κυρίως πολιτικές και δεν αφορούσαν τη συνέλευση τα ζητήματα που έθιγαν.

Μετά απ' αυτή την πρόκληση ο σ. λοιπόν έγραψε δήλωση και τους ανάγκασε, αφού πήγαιναν γυρεύοντας, ν' ακούσουν ότι δεν αποσιώπησε τίποτε σε ό,τι αφορά τη Χρυσή Αυγή, γιατί απλούστατα μιλούσε από μόνη της η δράση της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας, αλλά και της ΟΑΚΚΕ, που ζητάνε εδώ και καιρό να βγει εκτός Νόμου η "Χρυσή Αυγή". Αντίθετα, το ψευτοΚΚΕ και το ΝΑΡ, αλλά και όλα τα άλλα κόμματα, έχουν αμαρτωλό παρελθόν γι' αυτό το ζήτημα, αφού δεν εμπόδισαν, ενώ μπορούσαν, την παρουσία της "Χρυσής Αυγής" στη διακομματική σε προηγούμενες εκλογές, όταν τους προτάθηκε από την ΟΑΚΚΕ να το κάνουν.

ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΕΣ ΤΗ ΖΗΜΙΑ ΜΕ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

Να γίνει γρήγορα ο αγωγός με την Ιταλία

Η συμφωνία για την προμήθεια φυσικού αερίου από τη χώρα μας είναι μια συμφωνία που έγινε στα πλαίσια της στρατηγικής πολιτικής συμμαχίας της αστικής τάξης με τη Ρωσία. Αυτή η συμμαχία, στην οποία την έσυρε ο πράκτορας της KGB Παπανδρέου, έχει τη βάση της στον άρρωστο αντιτουρκισμό της και στο διεφθαρμένο πάθος της για εδαφική επέκταση στην Κύπρο. Η συμφωνία αυτή είναι μια συμφωνία νεοαποικιακού χαρακτήρα και όλα τα στοιχεία που κατά καιρούς βγαίνουν στη δημοσιότητα αποδεικνύουν αυτό ακριβώς. Η αστική τάξη τυφλή από το πάθος της προχώρησε σε μια ληστρική σύμβαση ανεξάρτητα από οποιοδήποτε κόστος.

Όταν ξεκινούσε η τροφοδοσία της χώρας μας με φυσικό αέριο το υπουργείο Ανάπτυξης υπολόγισε ότι περισσότερες από 1500 μεγάλες επιχειρήσεις θα συνδέονταν με το δίκτυο του φυσικού αερίου. Παρόλο όμως το ευνοϊκό πολιτικό κλίμα σήμερα μόνο 35 περίπου μεγάλες επιχειρήσεις χρησιμοποιούν σαν καύσιμο το φυσικό αέριο, σε ένα σύνολο 1840 βιομηχανικών και επαγγελματικών καταναλωτών.

Το σημαντικότερο ρόλο σε αυτό έχει παίξει η μείωση του Φόρου Ειδικής Κατανάλωσης στο πετρέλαιο θέρμανσης καθώς και η επικείμενη μείωση του ΦΠΑ στα τιμολόγια της ΔΕΗ που έχουν καταστήσει το φυσικό αέριο ιδιαίτερα ακριβό καύσιμο σε σχέση με τα άλλα χρησιμοποιούμενα.

Η πιο μεγάλη ληστεία γίνεται στη ΔΕΗ όπου αυτή υποχρεώνεται να αγοράζει το φυσικό αέριο 13,5 δολ./Gcal, τη στιγμή που η ΔΕΠΙΑ το αγοράζει από την Gasprom 6,5 δολ./Gcal. Σε τελική ανάλυση βέβαια την τεράστια αυτή διαφορά την πληρώνει, θέλοντας και μη, ο ελληνικός λαός στους λογαριασμούς της ΔΕΗ. Εάν η οικιακή κατανάλωση χρησιμοποιούσε αέριο για θέρμανση τότε θα προέκυπτε μια επιβάρυνση της τάξης του 10%-15% για την οικιακή θέρμανση, σε μια εποχή που η θέρμανση απορροφά ένα σημαντικό μέρος του οικογενειακού προϋπολογισμού.

Όμως, πέρα από τα παραπάνω, αυτή τη στιγμή η επένδυση στο φυσικό αέριο που στοίχισε στο ελληνικό κράτος πάνω από 1,5 δις δολάρια (Βήμα, 29-11-98) βρίσκεται στον αέρα και μαζί με αυτή πολλές ελληνικές βιομηχανίες. Η αιτία γιαυτό βρίσκεται στο ότι η Ρωσία δεν είναι συνεπής στις υποχρεώσεις που έχει αναλάβει απέναντι στη χώρα μας με αποτέλεσμα να έχει δημιουργηθεί μια εκρηκτική κατάσταση στο ενεργειακό μας σύστημα.

Τα προβλήματα από αυτήν την ασυνέπεια είναι τα εξής:

- Η ρωσική εταιρεία Gasexport στέλνει σχεδόν σε ημερήσια βάση λιγότερες ποσότητες αερίου από αυτές που είναι υποχρεωμένη βάση της σύμβασης να παραδίδει (παραλαμβάνονται 3,8 εκ. κυβικά μέτρα την ημέρα, έναντι 4,5 εκ. κυβικών μέτρων που είναι οι

ανάγκες των καταναλωτών).

- Η πίεση του φυσικού αερίου στο Στρυμονοχώρι (σημείο εισόδου του αερίου στη χώρα μας) πέφτει δραματικά (κάτω από το επίπεδο των 38 bars). Αυτό είναι πολύ σοβαρό διότι για να μπορέσει να φτάσει π.χ. στη βιομηχανία Φωσφορικών Λιπασμάτων με την αναγκαία πίεση των 42,5 bars πρέπει στο Στρυμονοχώρι να έχει πίεση 50 bars. Η πίεση όμως έχει σχέση και με την κατανάλωση. Όσο ανεβαίνει η κατανάλωση η πίεση πέφτει. Έτσι όλο το δίκτυο της ΔΕΗ είναι αυτή τη στιγμή στο "νήμα". Αν τεθεί για παράδειγμα σε λειτουργία ο σταθμός του μεγάλου Λαυρίου της ΔΕΗ, το δίκτυο του φυσικού αερίου πρακτικά δεν θα υπάρχει, αφού ο σταθμός θα απορροφήσει όσο φυσικό αέριο υπάρχει στον αγωγό. Δηλαδή αυτή τη στιγμή το δίκτυο της ΔΕΠΙΑ λειτουργεί επειδή η ΔΕΗ έχει πρόβλημα με τη λειτουργία μιας καμινάδας στο Μεγάλο Λαύριο.

- Από την αρχή των παραλαβών του φυσικού αερίου η ρωσική εταιρεία Gasexport δεν εκπληρώνει σταθερά τις υποχρεώσεις της σχετικά με την υγρασία που περιέχεται στο αέριο, πράγμα που έχει να κάνει με την ποιότητά του σαν καύσιμο, και αυτό είναι ένα σημαντικό σημείο στις συμφωνημένες προδιαγραφές.

Γιατί η Ρωσία δεν μπορεί να στείλει τις ποσότητες που έχει συμφωνήσει;

Όπως λει ο Σ. Παπαφίλιππου, διευθύνων σύμβουλος της ΔΕΠΙΑ: "διότι απλούστατα το δίκτυο φυσικού αερίου από τη Σιβηρία ως τα ελληνοβουλγαρικά σύνορα είναι απαραιτούμενο και δεν πρόκειται σε χρονικό ορίζοντα μικρότερο των 18 μηνών να εκσυγχρονιστεί". (Βήμα, 29-11).

Παρόλα αυτά η αστική τάξη ωθημένη από τον πράκτορα Παπανδρέου χωρίς να κάνει την παραμικρή έρευνα και να απαιτήσει τις στοιχειώδεις προϋποθέσεις για μια τέτοια κολοσσιαία κίνηση προχώρησε στην υπογραφή της σύμβασης για την προμήθεια και όχι μόνον αυτό αλλά χωρίς καν να έχει την αναγκαία κατανάλωση υπόγραψε ελάχιστα όρια απορρόφησης που τουλάχιστον στην αρχή δεν μπορούσε να καλύψει. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα σαν "πρόστιμο" να δοθούν στους Ρώσους και η κατασκευή των υδροηλεκτρικών σταθμών του Πευκόφυτου και των Συκίων.

Εξ αιτίας της αδυναμίας της Ρωσίας να ανταποκριθεί στη ζήτηση θα δημιουργηθεί ένα ετήσιο έλλειμμα 500 εκ. κυβικών μέτρων αερίου. Αν αυτό αντικατασταθεί από ντίζελ δημιουργείται μια διαφορά της τάξης των 40 δις δραχμών που θα πληρώσουν βεβαίως οι καταναλωτές.

Η επίδραση των παραπάνω προβλημάτων αλλά και γενικότερα από τη χρήση του ρωσικού φυσικού

μασίας για την επιχείρησή μας, η οποία χρησιμοποιεί το φυσικό αέριο για να παράγει αμμωνία. Η λειτουργία της μονάδας απαιτεί ετησίως 150 νορμάλ κυβικά μέτρα, τα οποία προμηθευόμαστε αυτή τη στιγμή με χαμηλή πίεση. Αυτό μας έχει οδηγήσει στην απόφαση να μειώσουμε την παραγωγή μας κατά 5% ημερησίως. Όπως καταλαβαίνετε, η παρούσα κατάσταση μας δημιουργεί ανασφάλεια, κάτι που ενισχύεται από το γεγονός ότι δεν έχουμε άλλη πηγή ενέργειας πέραν του ρωσικού φυσικού αερίου... Στην περίπτωση που σταματήσει η παροχή φυσικού αερίου, αυτό θα οδηγήσει στη διακοπή λειτουργίας της μονάδας και άρα θα προσφύγουμε στην αντικατάσταση της παραγόμενης αμμωνίας με εισαγωγές" (Βήμα, 29-11). Αξίζει να σημειώσουμε ότι η ΒΦΛ έχει επενδύσει κεφάλαια ύψους 750 εκ. δρχ. για την παραγωγή αμμωνίας από φυσικό αέριο. Ανάλογα και η ΕΚΟ, όπως λει το στέλεχος της Δ. Μαντές: "για να μπορέσουμε να χρησιμοποιήσουμε το φυσικό αέριο ως πρώτη ύλη επενδύθηκαν από τη μητρική εταιρεία Ελληνικά Πετρέλαια κεφάλαια ύψους 500 εκ. δρχ." (στο ίδιο). Αντίστοιχα και η Ελληνική Εταιρεία Ζάχαρης καθώς και οι επιχειρήσεις του ομίλου Βιοχάλκο που έχουν επενδύσει συνολικά κεφάλαια ύψους 250 εκ. δρχ. ώστε να μπορέσουν εκτός από κανονικό αέριο να καίνε και φυσικό αέριο.

Όλα αυτά κάνουν ακόμη πιο επιτακτική την ανάγκη να προχωρήσουν τα έργα στη Ρεβυθούσα για τις εγκαταστάσεις αποθήκευσης του φυσικού αερίου από την Αλγερία καθώς και η άμεση έναρξη της κατασκευής του υποθαλάσσιου αγωγού για την προμήθεια αερίου από την Ιταλία. Όπως λει και ο Σ. Παπαφίλιππου "τα σημερινά προβλήματα και η πραγματικά εκρηκτική κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στο δίκτυο επιβεβαιώνουν την ορθότητα της απόφασής μας να συνδεθούμε με τα διευρωπαϊκά συστήματα φυσικού αερίου μέσω υποθαλάσσιου αγωγού από την Ιταλία... Για να μπορέσουμε να επιτύχουμε την ένταξη της χώρας μας στα ευρύτερα στρατηγικά σχέδια των μεγάλων πολυεθνικών επιχειρήσεων, θα πρέπει να χτίσουμε όσο μπορούμε πιο γρήγορα τον ελληνοϊταλικό αγωγό... αν μοναδική μας πηγή είναι το ρωσικό φυσικό αέριο όχι μόνον δεν θα έχουμε να παίζουμε κανέναν ρόλο στην περιοχή, αλλά θα είμαστε εξαρτημένοι ενεργειακά και βεβαίως δεν θα έχουμε καμία ασφάλεια τροφοδοσίας, όπως βλέπετε ότι συμβαίνει σήμερα" (Βήμα, 29-11).

Η αστική τάξη μέσα από την πείρα της θα καταλαβαίνει όλο και πιο πολύ τι σημαίνει η εξάρτηση από τη Ρωσία και θα αντιστέκεται όλο και περισσότερο.

ΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΥΝ ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΤΟΥΣ

Στον αντίποδα των παραπάνω δηλώσεων βρίσκεται το ψευτοΚΚΕ, ο σκληρός πυρήνας του ρωσικού σοσιαλιμπεριαλισμού στη χώ-

ρα μας. Γράφει ο Ριζοσπάστης στις 26-11, μετά τις δηλώσεις της Β. Παπανδρέου σχετικά με το πρόβλημα: "το όλο πρόβλημα όπως το εμφάνισε η υπουργός, σχετίζεται με το γεγονός ότι οι Ρώσοι δεν είναι σε θέση να μας παραδώσουν τις απαιτούμενες ποσότητες φυσικού αερίου... πρόκειται για ένα πρόβλημα που στο βαθμό που υπάρχει, σε καμιά περίπτωση δεν έχει τις διαστάσεις που επιχειρήσε να του δώσει η Β. Παπανδρέου... τα προβλήματα της ΔΕΗ είναι περισσότερο δυνητικά και όχι υπαρκτά αφού, όπως είπε ο διευθύνων σύμβουλος της ΔΕΠΙΑ, τόσο το Λαύριο όσο και το Κερατσίνι αυτή τη στιγμή αδυνατούν να μουν σε λειτουργία λόγω τεχνικών προβλημάτων (σ.σ. !!!)... δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα η εντύπωση που προσπάθησε να καλλιεργήσει η υπουργός, ότι δηλαδή η Ρωσία και η "Γκαζ Προμ" δεν είναι σε θέση να εξασφαλίσουν τις ανάγκες της χώρας σε φυσικό αέριο, όταν είναι γνωστό ότι το 40% της ευρωπαϊκής αγοράς φυσικού αερίου καλύπτεται χρόνια τώρα από τη Ρωσία χωρίς να προκύψουν ποτέ προβλήματα αυτού του μεγέθους (σ.σ. τι ωραία απολογία του πράκτορα για λογαριασμό του αφεντικού του)... φαίνεται

ότι στόχος της υπουργού, είναι από τη μια η υποβάθμιση των ευθυνών που αναλογούν στην ίδια και στους προκατόχους της-για τις επιλογές και την εγκληματική ανάπτυξη του έργου του φυσικού αερίου- και από την άλλη, να ανοίξει το δρόμο για την εξυπηρέτηση των δυτικοευρωπαϊκών συμφερόντων στην ελληνική αγορά και στην ευρύτερη αγορά των Βαλκανίων. Σε αυτό η Β. Παπανδρέου έχει ήδη ζητήσει από τους Ρώσους αποζημιώσεις για μη τήρηση συμβατικών υποχρεώσεων".

Όπως φαίνεται το κόστος από την προμήθεια του φυσικού αερίου από τη Ρωσία είναι τεράστιο για την Ελλάδα και αυτό είναι το αποτέλεσμα της επιλογής της αστικής τάξης και παρόλα αυτά ένα τμήμα της αντιστέκεται.

Ενεργειακή εξάρτηση από τη Ρωσία μέσω του φυσικού αερίου, υπερεξοπλισμοί κόστους 4 τρις που δεν χρειάζονται, όπλα που αγοράζουμε από τη Ρωσία, βιομηχανικό σαμποτάζ από τις φιλορώσικες πολιτικές δυνάμεις μέσα στην κυβέρνηση ή στα πολιτικά κόμματα.

Αυτά είναι τα νέα δεινά που συσσωρεύονται πάνω στον ελληνικό λαό.

Είναι χρέος κάθε προοδευτικού ανθρώπου να αντιταχθεί σε αυτά για να διεκδοκίη ο λαός μας.

ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ

Η δράση των ναζιστών δεν περιορίζεται μονάχα στα μεγάλα αστικά κέντρα, μα εξαπλώνεται και στην επαρχία. Τελευταίο κρούσμα, η προκλητική ενέργεια στα Γιαννιτσα, όπου έχουν και πυρήνα. Στην εκδήλωση του 1^{ου} Λυκείου για την επέτειο του Πολυτεχνείου, μέλη της Χρυσής Αυγής, ανάμεσα τους και μαθητές, απαίτησαν να διαβαστεί ένα κείμενο που έφερε την υπογραφή της οργάνωσης. Το κείμενο χαρακτήριζε τη λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου ως "απάτη" και "ζωοπανήγυρη", και παρουσίαζε τους εξεγερμένους φοιτητές να πετούν στους περαστικούς πορτοκάλια και ξυράφια (Ε, 20-11). Πέντε μήνες μετά τη δολοφονική επίθεση στον Κουσουρή, οι ναζιστές συνεχίζουν τις προκλήσεις και το άπλωμά τους σ' όλη την Ελλάδα, πατώντας πάνω στην ανοχή ολάκερου του πολιτικού κόσμου, ανοχή που εκδηλώνεται με τη νομιμότητα και την ατιμωρησία τους.

Στην προκειμένη περίπτωση έγινε μάλιστα ακόμα ένα μεγαλύτερο βήμα: Στα Γιαννιτσα άρχισαν οι τιμωρίες των δημοκρατών που αντιστέκονται στους ναζιστές. Εδώ, ο λυκειάρχης του Ιου Λυκείου μετά από το επεισόδιο που προκάλεσε η "Χρ. Αυγή" απέβαλε από το σχολείο τον Χρυσανγίτη αλλά **απέβαλε και τον μαθητή που τον εμπόδισε να διαβάσει το σιχαμένο του κείμενο!!!**

Αυτός ο Λυκειάρχης πρέπει να μπει στην ιστορία του ελληνικού φασισμού.

Νίκη ενάντια στη "Χρ. Αυγή"

Μια μεγάλη δημοκρατική νίκη πέτυχε η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία.

Την Κυριακή 22 του Νοέμβρη, το Φόρουμ των Κοινωνικών Οργανώσεων και Νεολαίων για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, μέσα σε ενθουσιασμό και σχεδόν ομόφωνα (με μία μόνο ψήφο κατά), υιοθέτησε ψήφισμα της Αντιναζιστικής που απαιτούσε να τεθεί εκτός νόμου η Χρυσή Αυγή.

Το Φόρουμ αποτελείται από όλες σχεδόν τις γνωστές οργανώσεις που παλεύουν για τα δημοκρατικά δικαιώματα των μειονοτήτων, και ενάντια στον ρατσισμό. Γι' αυτή τη σημαντική απόφαση θα έχουμε αναλυτικό άρθρο στο επόμενο φύλλο της Νέας Ανατολής.

Ενάντια στην προβοκάτσια Λαλιώτη με την Ολυμπιάδα

ΝΕΑ ΕΞΟΡΜΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Σε μια νέα φάση μπήκε η Σπάλη για τη σωτηρία του εργοστασίου των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα.

Η φάση αυτή καθορίζεται από το γεγονός ότι οι δυνάμεις της ΠΑΣΚΕ που το προηγούμενο διάστημα πάλεψαν μαζί με την ΟΑΚΚΕ, μέσα από την Επιτροπή για τη Σωτηρία του εργοστασίου, σήμερα προδίδουν τις θέσεις που είχαν υποστηρίξει και για τις οποίες γραπτά είχαν δεσμευτεί και υποχωρούν συμβιβασμένοι με τη γραμμή της διάλυσης της βιομηχανίας του Πειραιά, τη γραμμή του σοσιαλφασίστα Λαλιώτη που ανέλαβε να διαλύσει κάθε μέτωπο ανάπτυξης στην πόλη.

Η Επιτροπή Σωτηρίας, εκτιμώντας ότι η κυβέρνηση προωθεί το κλείσιμο των Λιπασμάτων με τη μεταφορά δύο ολυμπιακών σταδίων στο εργοστάσιο, πρότεινε στο σωματείο των Λιπασμάτων ένα κείμενο το οποίο θα υπογράφονταν από την Επιτροπή και το Συνδικάτο και το οποίο θα απευθύνονταν στην Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή, με στόχο να μη δεχτεί αυτή την αλλαγή από τον αρχικό Φάκελο υποψηφιότητας.

Στη συζήτηση με τον Πρόεδρο του Σωματείου, φάνηκε καθαρά πως όχι μόνο δεν υπήρχε καμία διάθεση από την μεριά του για κάτι τέτοιο, αλλά ακόμα πιο πολύ πως η θέση του ήταν υπέρ της μετατροπής του εργοστασίου σε γήπεδο, αρκεί να εξασφαλιστούν οι θέσεις εργασίας κάπου αλλού. Η στάση αυτή του προέδρου εί-

ναι ουσιαστικά ανοιχτή δήλωση υποταγής στο σχέδιο του Λαλιώτη για κλείσιμο του εργοστασίου και της ευρύτερης βιομηχανικής περιοχής της Δραπετσώνας, ένα ανοιχτό πούλημα των προηγούμενων αγώνων και μια απρόκλητη διάσπαση της Επιτροπής.

Η ΟΑΚΚΕ δεν μπορούσε ποτέ να υποταχτεί σε αυτό, να πάρει

δηλαδή και αυτή την ευθύνη για το κλείσιμο του εργοστασίου. Παρά τους δυσμενείς συσχετισμούς που δημιουργεί η εξέλιξη αυτή στην πάλη για τη σωτηρία των Λιπασμάτων, η ΟΑΚΚΕ δεν θα εγκαταλείψει τη μάχη. Θα στηριχτούμε στην αποφασιστικότητα, στη δύναμη και στην θέληση των εργατών να κρατήσουν το εργοστάσιο. Αυτή τη δύναμη που

πάντα υποτιμούν οι διάφοροι αντιδραστικοί και συμβιβασμένοι.

Η ΟΑΚΚΕ σε αυτή τη φάση θα προτείνει στους εργάτες να υπογράψουν οι ίδιοι το κείμενο που θα στείλουμε στην Ολυμπιακή Επιτροπή σαν ένα πρώτο μέτρο για την άμυνα του εργοστασίου.

Μέσα από αυτές τις στήλες απευθύνουμε αγωνιστικό κάλεσμα σε όλους τους εργάτες των Λι-

πασμάτων, σε όλους τους συνδικαλιστές και στα μέλη του Δ.Σ. του Σωματείου που θέλουν το κράτημα του εργοστασίου και την ανάπτυξη της βιομηχανίας να υπογράψουν το κείμενο, να στηρίζουν οι ίδιοι το μάζεμα των υπογραφών.

Δημοσιεύουμε παρακάτω το κείμενο το οποίο ζητάμε να υπογράψουν οι εργάτες.

«ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Κοινοποίηση: Ελληνική Επιτροπή, Ημερήσιο και Περιοδικό Τύπο. Αξιότιμοι Κύριοι

Με αυτή μας την επιστολή, θέλουμε να σας ενημερώσουμε για τις τραγικές συνέπειες που έχουν οι αλλαγές από τον αρχικό φάκελο υποψηφιότητας, σε ότι αφορά την χωροθέτηση των εγκαταστάσεων στο εργοστάσιο παραγωγής λιπασμάτων στη Δραπετσώνα. Κατ' αρχήν τα στάδια αυτά (χάντμπολ-τζούντο) προβλέπονταν στο Φαληρικό Δέλτα, στη συνέχεια έγινε η πρώτη αλλαγή για τις εγκαταστάσεις στον Ασπρόπυργο και μετέπειτα, με νέα αλλαγή χωροθετούνται πλέον στο εργοστάσιο των Λιπασμάτων.

Θέλουμε λοιπόν να σας ενημερώσουμε πώς αυτές οι αλλαγές αν εγκριθούν, θα σημάνουν ένα τεράστιο κτύπημα για την βιομηχανία ευρύτερα του Πειραιά και μια μεγάλη άνοδο της ανεργίας. Γιατί σε αυτή την περιοχή, βρίσκεται μια βιομηχανική ζώνη σε πλήρη λειτουργία. Η ζώνη αυτή περιλαμβάνει: Το εργοστάσιο παραγωγής Λιπασμάτων το οποίο μάλιστα είναι το μοναδικό στη Κεντρική και Νότιο Ελλάδα. Η μετατροπή του σε αθλητικές εγκαταστάσεις θα σημάνει το κλείσιμο του με καταστροφικές συνέπειες στην Αγροτική Οικονομία της χώρας αλλά και στο μέλλον των 400 εργαζόμενων. Δίπλα σε αυτό το εργοστάσιο υπάρχουν μια σειρά από εγκαταστάσεις πετρελαιοειδών, οι εγκαταστάσεις συσκευασίας και μεταφόρτωσης τσιμέντου της βιομηχανίας Ηρακλής, η Ναυπηγική Βάση επισκευής πλοίων, το Εργοστάσιο παραγωγής ρεύματος της ΔΕΗ και οι Μύλοι Αγίου Γεωργίου. Αυτή η βιομηχανική ζώνη της Δραπετσώνας βρίσκεται σε πλήρη λειτουργία και απασχολεί χιλιάδες εργαζόμενους. Η μεταφορά των Ολυμπιακών εγκαταστάσεων στη περιοχή των Λιπασμάτων θα έφερνε μια συνολική ζημιά στη λειτουργί-

α της και μάλιστα σε μια περίοδο μεγάλης αποβιομηχάνισης και ανεργίας για τον Πειραιά και συνολικότερα για όλη την Ελλάδα. Χαρακτηριστικά σας αναφέρουμε ότι το ποσοστό της ανεργίας σήμερα στον Πειραιά ξεπερνά το 25 % του ενεργού πληθυσμού.

Κύριοι,

Θέλουμε η χώρα μας να φέρει σε πέρας το μεγάλο έργο της τέλεσης των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004. Είμαστε επίσης της άποψης πως τα έργα για αυτήν την Ολυμπιάδα, πρέπει να στοχεύουν συνολικότερα στην ανάπτυξη και ειδικότερα στην ανάπτυξη των υποβαθμισμένων περιοχών του Λεκανοπεδίου. Όμως η κύρια αιτία που έφερε την υποβάθμιση, ιδιαίτερα στην περιοχή του Πειραιά, είναι η αποβιομηχάνιση και η ανεργία. Γι' αυτό δεν μπορούμε να δεχτούμε στο όνομα της «αναβάθμισης των υποβαθμισμένων περιοχών», να υφίστανται αυτές ακόμα μεγαλύτερη αποβιομηχάνιση και ανεργία. Δηλαδή ακόμα μεγαλύτερη υποβάθμιση. Δεν μπορούμε δηλαδή να δεχτούμε οι αλλαγές απ' τον αρχικό φάκελο υποψηφιότητας να στοχεύουν στο κλείσιμο εργοστασίων και στο πέταγμα των εργατών στο δρόμο.

Σας δηλώνουμε πως είμαστε υποχρεωμένοι να αντιδράσουμε με κάθε τρόπο σε αυτή την αλλαγή, υπερασπιζόμενοι την ανάπτυξη και τη βιομηχανία της χώρας μας, τη δουλειά μας, το ψωμί μας, το μέλλον των οικογενειών μας. Ελπίζουμε στην κατανόηση του αιτήματός μας και στη μη έγκριση απ' τη μεριά σας αυτής της αλλαγής. Είμαστε διατεθειμένοι να σας δώσουμε κάθε παραπέρα διευκρίνιση ακόμα και σε προσωπική συνάντηση μαζί σας. Σας επισυνάπτουμε κείμενο υπογραφών των εργαζομένων στο εργοστάσιο των Λιπασμάτων καθώς και κείμενο υπογραφών κατοίκων της Δραπετσώνας που θεωρούν αναγκαία την ύπαρξη των Λιπασμάτων για την ανάπτυξη της πόλης τους».

ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 4

υποτάσσεται στο Πανεπιστήμιο, επειδή υποβιβάζει την τεχνική παιδεία και επειδή είναι σοβινιστικό. Συνθήματα: "Όχι το πανεπιστήμιο μέσα στο Λύκειο" "Όχι Αρχαία, Ιστορία και Θρησκευτικά για το Πολυτεχνείο", "Όχι στην προγονοπληξία, το βυζαντινισμό και τη Μ. Ιδέα".

Υποστήριξη της κατάρτησης της επετηρίδας, υποστήριξη του ελέγχου των καθηγητών και των εξετάσεων με τεστ σε βάρος του παπαγαλισμού. Συνθήματα: "Να βαθμολογούνται και οι καθηγητές", "Όχι στον παπαγαλισμό".

Καταγγελία σαν αντιδραστικών των "κινήματων" κατά των ΠΣΕ και των ΙΕΚ.

Υπεράσπιση της δημοκρατικής πορείας της χώρας μέσα σε μια δημοκρατική ενωμένη Ευρώπη.

Ένα τέτοιο κίνημα Παιδείας πρέπει να προχωρήσει μόνο αν προηγούμενα εξασφαλίσει την αυτονομία του απέναντι στο ψευτοΚΚΕ, την "Κ"ΝΕ και την εξωκοινοβουλευτική ουρά τους και αρνηθεί την ολέθρια γραμμή τους.

Αν, παρ' όλα αυτά, τα σχολεία ακολουθήσουν αυτές τις δυνάμεις, οι δημοκρατικοί μαθητές μέσα σ' αυτά πρέπει διαρκώς να ζυμώνουν τα σωστά συνθήματα, να αποκαλύπτουν τα σκοτεινά σχέδια και τα πραξικοπήματα των ηγετικών παρατάξεων και να εξασφαλίζουν παντού τα δικά τους προοδευτικά συνθήματα. Να μην υποστηρίξουν άμαζες καταλήψεις, που τις κάνουν πραξικοπηματικές μειοψηφίες, και να μη συμμετέχουν σε καπελωμένες, αντιδραστικές πορείες.

Μόνο μαζικοί αγώνες με δημοκρατικές διαδικασίες μπορούν να οδηγήσουν σε αληθινή πρόοδο το μαθητικό κίνημα και όλη τη χώρα, και όχι τα καπέλα των

σκοτεινών συντονιστικών, που μπορεί να το οδηγήσουν στη φασιστική αντίδραση. Εκείνο που χρειάζεται σήμερα είναι ένα σχολείο που να συνδυάζει τη θεωρία με την τεχνική και με την παραγωγή που τόσο χτυπιέται στη χώρα μας, ένα σχολείο δημοκρατικό που να μην έχει τα στενά γραφειοκρατικά όρια της διδακτέας ύλης και των διδαχτικών μεθόδων που επιβάλλονται από ένα υπουργείο δεσμοφύλακα, ένα σχολείο που θα βγάζει ανθρώπους με τις σφαιρικές απαραίτητες πολύπλευρες γνώσεις της εποχής, ένα σχολείο που δε θα παραφορτώνει τους μαθητές με δουλειά και που δε θα τους στερεί τη φυσική ζωή, τον έρωτα και τη διασκέδαση, ένα σχολείο που δε θα σπρώχνει τους μαθητές στον ανταγωνισμό και τους γονείς να γίνουν φιλόδοξοι δήμιοι των παιδιών τους.

Αθήνα, 1-12-1998»

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ: Του βουλγαρικού στρατού στο Δοξάτο και του ελληνικού στρατού στο Κιλκίς το 1913 (σύμφωνα με στοιχεία της Carnegie Rapport) του Γ. Νακρατζά

Στη χώρα μας κάθε χρόνο γιορτάζεται με μεγαλοπρέπεια η νίκη του ελληνικού στρατού το 1913 στο Κιλκίς και η απελευθέρωση της περιοχής αυτής της Μακεδονίας από τους Τούρκους. Με την ίδια επισημότητα στιγματίζεται κάθε χρόνο το έγκλημα γενοκτονίας που διέπραξε το 1913 ο βουλγαρικός στρατός στο Δοξάτο της Δράμας.

Στο πλαίσιο αυτών των επετείων ουδέποτε έγινε ούτε καν νύξη για τη συμπεριφορά του ελληνικού στρατού απέναντι στους σλαβόφωνους Μακεδόνες του Κιλκίς, οι οποίοι μαζί με τους Τούρκους αποτελούσαν σχεδόν το σύνολο του πληθυσμού της περιοχής.

Σε μια πρόσφατη εργασία των ιστορικών του Μουσείου του Μακεδονικού Αγώνα στην Θεσσαλονίκη δημοσιεύεται ένα απόσπασμα μιας επιστολής του Βρετανού αναπληρωτή γενικού προξένου στη Θεσσαλονίκη το 1914, στην οποία αναφέρονται τα εξής: "Ο κάθε βαλκανικός λαός, εντός της επικρατείας του, διώκει τους οπαδούς των γειτόνων του και προσπαθεί να πετύχει τη δικαίωσή του ενώπιον του κόσμου, επιδιώκει τη συμπάθεια της Ευρώπης για τον ίδιο και την καταδίκη των γειτόνων του, από τους Ευρωπαίους εφιστώντας την προσοχή του στις πράξεις των γειτόνων του αποκρύπτοντας τις δικές του".

Η λέξη αυτοκριτική είναι σχεδόν άγνωστη στο ελληνικό λεξιλόγιο, όμως μια ειλικρινής αυτοκριτική των επίσημων ιστορικών μας, σε σχέση με την πρόσφατη εθνική ιστορία, συνοδευόμενη από μια εκδήλωση συγγνώμης της ελληνικής κυβέρνησης, εκεί που χρειάζεται, θα βοηθούσε το λαό μας στην πορεία για ηθική εξιλίωση, ώστε με τον τρόπο αυτό να αποφεύγονται στο μέλλον τα ίδια σφάλματα. Αντ' αυτού, ακόμα και σήμερα ένα τμήμα των επίσημων ιστορικών μας καθώς και ένα τμήμα της ιθύνουσας πολιτικής τάξης εξακολουθεί να αναφέρεται σε "Γυφτοσκοπιανούς", ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ομιλεί παρουσία και του Προέδρου της Δημοκρατίας για "βάρβαρους Τούρκους" και στα δικαστήρια βγαίνουν απαγορευτικές αποφάσεις για βιβλία που στο περιεχόμενό τους περιλαμβάνουν την "υβριστική" για Έλληνες λέξη "Βούλγαρος".

Αυτές οι σκέψεις, παρά το γεγονός ότι δεν είμαι ιστορικός, με οδήγησαν στην προσπάθεια να μελετήσω την Carnegie Rapport για να διαπιστώσω κατά πόσο και εμείς συμπεριφερθήκαμε πολιτισμένα απέναντι σε αυτούς που, ενάντια στη θέλησή τους,

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα άρθρο που μας έστειλε ο αντιεθνικιστής συγγραφέας Γ. Νακρατζάς στη Νέα Ανατολή. Αυτό πρωτοδημοσιεύτηκε στο περιοδικό "Δεκαπενθήμερος Πολίτης" στο φύλλο του της 25 Σεπτεμβρίου 1998.

Το άρθρο αυτό στηρίζεται σε στοιχεία που περιλαμβάνονται στην πολύ έγκυρη έκθεση του αμερικάνικου Ιδρύματος Carnegie του 1914. Εκείνη την εποχή η αμερικάνικη αστική τάξη, αν και είχε μπει στην ιμπεριαλιστική της περίοδο διατηρούσε ακόμα νοπές τις παραδόσεις του αμερικάνικου δημοκρατισμού της προηγούμενης περιόδου. Αυτό το γεγονός σε συνδυασμό με την μακρινή σχέση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού με το βαλκανικό μακελειό στο οποίο είχαν εμπλακεί οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλισμοί στη διάρκεια του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου, δίνει στις εκθέσεις Carnegie της εποχής μια ξεχωριστή αξιοπιστία.

Η εποχή των γεγονότων στα οποία αναφέρεται το άρθρο είναι η εποχή του Β΄ βαλκανικού πολέμου ο οποίος είχε έναν πέρα για πέρα αντιδραστικό χαρακτήρα. Ενώ δηλαδή ο Α΄ βαλκανικός πόλεμος σήμαινε την οριστική νίκη των βαλκανικών εθνικισμών πάνω στο βαλκανικό τμήμα του φεουδαρχικού οθωμανικού κράτους, και την αρχή του τέλους του τελευταίου, ο Β΄ βαλκανικός πόλεμος σήμαινε ουσιαστικά την βίαιη κυριαρχία αυτών των εθνικισμών πάνω στο μακεδονικό πληθυσμό μέσα από την άγρια μεταξύ τους διαμάχη. Βέβαια ο Β΄ βαλκανικός πόλεμος δεν έπεσε από τον ουρανό.

Ήδη ο Α΄ βαλκανικός πόλεμος του 1912-1913 περιελάμβανε μέσα του τον β΄ σαν δευτερεύουσα πλευρά. Η απελευθέρωση των Βαλκανίων από το φεουδαρχικό οθωμανικό κράτος δεν έγινε από δημοκρατικές αστικές τάξεις, αλλά από τρεις μοναρχίες, την ελληνική, τη σερβική και την βουλγάρικη. Η αμοιβαία εθνο-εκκαθάριση πληθυσμών και βασικά η ελληνική βία ενάντια στο νεαρό μακεδονικό έθνος ήταν στη φύση της αστικο-τσιφλικάδικης αντίδρασης που κυριαρχούσε και στις τρεις χώρες. Και αυτή η βία εκδηλώθηκε και στον Α΄ και στον Β΄ βαλκανικό πόλεμο.

Εν πάσει περιπτώσει αυτό που έχει εδώ σημασία δεν είναι αυτό καθ' εαυτό το γεγονός της εξόντωσης πληθυσμών με στόχο την ομογενοποίηση. Κανένα σύγχρονο εθνικό κράτος δεν είναι ολότελα απαλλαγμένο από αυτό το έγκλημα σε κάποια φάση της δημιουργίας του, είτε πριν, είτε μετά την αστική του επανάσταση. Αν και το νεο-ελληνικό κράτος είναι βαλκανικός πρωταθλητής στην εθνοεκκαθάριση, εκείνο που έχει σημασία είναι ότι το σημερινό ελληνικό κράτος, σύσσωμη η αστική τάξη και σύσσωμη σχεδόν η διανόηση του κρύβει αυτό το έγκλημα και μάλιστα το εξοραίζει μιλώντας για αιώνια ομοιογένεια ή πολιτιστική αφομοιωτική ικανότητα του ελληνισμού. Το τρομερό είναι ότι κοντά ενενήντα χρόνια μετά από τα γεγονότα που περιγράφονται παρακάτω, η νεολαία μας και ολόκληρο το έθνος δηλητηριάζεται και μολιάζεται με το εγκληματικό όπιο του διαρκώς απειλούμενου, αιώνιου, ανώτερου και ομοιογενούς λαού. Τώρα μάλιστα τα πράγματα είναι χειρότερα από κάθε άλλη φορά στο επίπεδο της μαζικής πολιτικής κουλτούρας. Ενώ δηλαδή ένα μικρό τμήμα της δημοκρατικής διανόησης, ανακαλύπτει την ιστορία και γίνεται πιο μαχητικό, σχολεία, κανάλια, τραγούδια και βιβλιοπωλεία γονιμοποιούν καθημερινά τη μήτρα του ναζισμού.

Πίσω από τη βιτρίνα του ευρωπαϊκού δημοκρατισμού το τέρας ήδη ξεπροβάλλει για όσους μπορούν να δουν. Η δημοκρατική διανόηση πρέπει να βιαστεί. Η πένα της πρέπει να γίνει πιο δραστήρια και τα μέσα της πιο πλούσια.

προσαρτήσαμε στο ελληνικό κράτος.

Όσον αφορά τις περιοχές του Δοξάτου και του Κιλκίς η Carnegie Rapport μας προσφέρει τις ακόλουθες πληροφορίες.

Το 1913 το Δοξάτο αριθμούσε 2.700 Έλληνες κατοίκους και 270 σπίτια, μαζί δε με δύο γειτονικά χωριά αποτελούσε τη μοναδική ελληνική νησίδα της περιοχής, η οποία σχεδόν στο σύνολό της κατοικείτο από τουρκικό πληθυσμό. Οι Βούλγαροι, σύμφωνα και με επίσημες ελληνικές πληροφορίες, κατέσφαξαν 500 άτομα, κάτω από συνθήκες απερίγραπτης βαρβαρότητας, καίοντάς σχεδόν όλα τα κτίρια, διότι μετά την καταστροφή ανέπαφα είχαν απομείνει μόνο 30 σπίτια.

Στην Carnegie Rapport αναφέρεται χαρακτηριστικά η κατάθεση που πήρε αργότερα η διεθνής επιτροπή από τον Ντόμπρεφ, Βούλγαρο διοικητή της Δράμας, και Σοφρόνιεφ, στρατιωτικό διοικητή του βουλγαρικού σώματος που διέπραξε τη σφαγή. Ο Ντόμπρεφ αναφέρει στην κατάθεσή του ότι "ο βουλγαρικός στρατός στις 8 Ιουλίου διατάχθηκε να εγκαταλείψει την Καβάλα, κατά το διάστημα Δε της υποχώρησής του έξω από το Δονάτο ένοπλοι Έλληνες σκότωσαν έναν Βούλγαρο ιππέα και τραυμάτισαν έναν δεύτερο. Στις 10 Ιουλίου ένα βουλγα-

ρικό στρατιωτικό σώμα αποτελούμενο από 30 στρατιώτες προσπάθησε να μπει στο Δοξάτο, για την επιβολή της τάξης. Η στρατιωτική αυτή επέμβαση αποκρούστηκε με πυρά από ένοπλους Έλληνες. Στις 11 Ιουλίου απεστάλη μια βουλγαρική δύναμη αποτελούμενη από 2 ίλες ιππικού, 2 λόχους πεζικού και 4 κανόνια, η οποία περικύκλωσε το Δοξάτο με σκοπό την επιβολή της τάξης και της εξασφάλισης της ακίνδυνης υποχώρησης του βουλγαρικού στρατού. Μετά από μερικούς κανονιοβολισμούς 500 ένοπλοι Έλληνες και ένα μέρος του άμαχου πληθυσμού ετράπη σε φυγή, τους οποίους όμως κατεδίωξε το βουλγάρικο ιππικό. Το πεζικό αποτελούμενο από Βούλγαρους στρατιώτες, κυρίως μουσουλμάνους Πομάκους της Βουλγαρίας, εισήλθε στο Δοξάτο, όπου σκότωσε 300 άτομα και έκαψε πολλά σπίτια".

Ο Σοφρόνιεφ αναφέρει στην κατάθεσή του ότι "στις 13 Ιουλίου έγινε έξω από το Δοξάτο μάχη με ένοπλους Έλληνες, κατά την οποία σκοτώθηκαν 150 και ίσως 300 ένοπλοι Έλληνες και 14 Βούλγαροι. Στη συνέχεια ο Σοφρόνιεφ αναχώρησε αφήνοντας μέσα στο Δοξάτο τους Βούλγαρους Πομάκους του πεζικού μαζί με ένοπλους ντόπιους Τούρκους, οι οποίοι διέπραξαν αυτά που διέπραξαν, τα οποία ο ίδιος δεν μπορούσε να τα

κρίνει διότι ήταν απών".

Η επιτροπή αμφιβάλλει για την αληθοφάνεια της δήλωσης του Σοφρόνιεφ, ότι δηλαδή η μάχη και η εξόντωση των 300 ένοπλων Ελλήνων έλαβε χώρα έξω από το Δοξάτο, διότι δεν είναι πιστευτό πως 300 στρατιώτες ουσιαστικά άτακτοι, ήταν σε θέση να προβάλουν τόσο σθεναρά αντίσταση απέναντι σε μια μεγάλη δύναμη βουλγαρικού ιππικού και πεζικού, εξοπλισμένη με 4 κανόνια.

Η διεθνής επιτροπή καταλήγει στο συμπέρασμα: "Δεν διστάζουμε να συμπεράνουμε ότι η σφαγή του Δοξάτου ήταν τουρκική και όχι βουλγαρική".

Το ότι ο Σοφρόνιεφ έκανε ψευδή κατάθεση είναι εκτός αμφιβολίας. Η σφαγή των 300 ενόπλων έγινε μέσα στο Δοξάτο παρουσία του και μετά την αναχώρησή του τόσο οι Πομάκοι Βούλγαροι στρατιώτες όσο και οι από τον βουλγάρικο στρατό εξοπλισμένοι ντόπιοι Τούρκοι προέβηκαν στις φοβερές βαρβαρότητες απέναντι στους αποπλισθέντες Έλληνες αντάρτες και στον άμαχο πληθυσμό του Δοξάτου.

Όσον αφορά το συμπέρασμα της επιτροπής ότι τη σφαγή δεν την έκαναν οι Βούλγαροι αλλά οι Πομάκοι, πρέπει να λεχθεί ότι ένα τέτοιο συμπέρασμα μπορεί να είναι αληθινό, από ηθικής όμως πλευράς είναι τελείως απαράδεκτο. Οι

Πομάκοι ήταν Βούλγαροι στρατιώτες και την ευθύνη για τις πράξεις τους την έφερε τόσο ο διοικητής τους όσο και η χώρα στην οποία υπάγεται αυτή στρατιωτική μονάδα.

Η μελέτη των βαρβαροτήτων που διέπραξε ο ελληνικός στρατός το 1913 αποτέλεσε για τη διεθνή επιτροπή μια λιγότερο επίπονη διαδικασία, για τον απλούστατο λόγο ότι οι βαρβαρότητες αυτές έγιναν κατόπιν εντολής του αρχιστράτηγου του ελληνικού στρατού βασιλιά Κωνσταντίνου.

Η επιτροπή δημοσίευσε το επίσημο τηλεγράφημα που εστάλη στις 12 Ιουλίου 1913 στους Έλληνες πρεσβευτές των ευρωπαϊκών χωρών, στο οποίο αναφέρονταν τα εξής: "The general commanding the Sixth Division informs me that the Bulgarian soldiers under the command of a captain of gendarmes gathered in the yard of the school house at Demir Hissar over one hundred notables of the town, the archbishop and two priests, and massacred them all(...) and declare that to my regret I shall find myself obliged to proceed to reprisal..."

Η μετάφραση της ανήκουστης αυτής βασιλικής διαταγής έχει ως εξής: "Ο στρατηγός διοικητής της 6^{ης} μεραρχίας με πληροφόρησε ότι οι Βούλγαροι στρατιώτες συγκεντρώσαντες στην αυλή του σχολικού σχολείου του Δεμίρ Χισάρ (του σημερινού Σιδηρόκαστρου) πάνω από εκατό πρόχοντες της πόλης, τον αρχιεπίσκοπο και δύο ιερείς, τους κατακρεούρησαν(...) και με λύπη μου θεωρώ τον εαυτό μου υποχρεωμένο να δηλώσω ότι θα εφαρμοσθούν αντίποινα..."

Η επιτροπή αναφέρει ότι οι ακρότητες του ελληνικού στρατού στο Κιλκίς είχαν λάβει χώρα οκτώ μέρες πριν από την ημερομηνία της έκδοσης της βασιλικής εντολής για διεξαγωγή αντιπληθυσμών, και συγκεκριμένα στις 4 Ιουλίου 1913 με άλλα λόγια δεν ήταν ο βουλγαρικός στρατός εκείνος που άρχισε πρώτος τις μαζικές σφαγές ένοπλων αιχμαλώτων και άμαχου πληθυσμού, αλλά ο ελληνικός.

Λεπτομέρειες των όσων έγιναν στην περιφέρεια του Κιλκίς και στην ίδια την πόλη μας δίνει η Carnegie Rapport, που μας πληροφορεί ότι η πόλη του Κιλκίς ήταν μια ευημερούσα πολίχνη που αριθμούσε 13.000 κατοίκους και αποτελούσε το κέντρο μιας αποκλειστικά σλαβόφωνης περιοχής. Ο αριθμητικά υπέρτερος ελληνικός στρατός κατέλαβε την πόλη του Κιλκίς στις 4 Ιουλίου 1913 σύμφωνα με τις μαρτυρίες που είχε η

ΡΩΣΙΑ: ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΣΜΟΥ

Στις 20 Νοέμβρη, η πιο σοβαρή φωνή αντίστασης μέσα στη ρώσικη επικράτεια ενάντια στα σχέδια των νέων τσάρων σίγησε για πάντα. Η φιλοευρωπαϊκή δημοκράτισσα Γκαλίνα Σταροβόιτοβα, βουλευτίνα και ηγετικό στέλεχος του κόμματος "Δημοκρατική Ρωσία" έπευτε νεκρή με τρεις σφαίρες που της φύτεψε στο κεφάλι το δολοφονικό χέρι του σοσιαλφασισμού.

Συνεπής δημοκράτισσα, η Γκαλίνα συγκρούστηκε σε πολλά επίπεδα με την κρατικο-μονοπωλιακή γραφειοκρατική κλίκα. Όταν άρχισε η διαδικασία μεταμφίσεσης του λύκου σε αρνάκι, η Γκαλίνα, όπως και όλοι οι ευρωπαίοι αστοί, είχε αφεθεί να παρασυρθεί από το ρεύμα και συνεργάστηκε με τον Γκορμπατσόφ και Γέλτσιν. "Απομακρύνθηκε όμως από τους πρώην συντρόφους της, κατηγορώντας τους ότι δεν ήταν πρόθυμοι να "συμβιβαστούν" με το καθεστώς" (E, 23-11). Εθνολόγος στο επάγγελμα, πρώτη απ' όλους αντιτάχθηκε

στην εισβολή της χώρας της στην Τσετσενία, όπως είχε κάνει και πριν 30 χρόνια με την Τσεχοσλοβακία. Θα ήταν αντιμέτωπη με τον Ζιρνόφσκι, τον υπερεθνικισμό του οποίου επέκρινε, στις επικείμενες εκλογές για το κυβερνείο της Πετρούπολης και "βρισκόταν πολύ κοντά στην ταυτότητα των υπευθύνων για τη δολοφονία του αντιδήμαρχου Πετρούπολης τον Ιούλη του '97" (NEA, 25-11). Τελευταία είχε ξεκινήσει έρευνες για τη χρηματοδότηση του "Κομμουνιστικού" Κόμματος από μία εταιρεία (E, στο ίδιο). Η τελευταία της

μεγάλη πράξη ήταν ότι πρότεινε στη Δούμα ψήφισμα κατά του αντισιωνισμού που ξεσηκώνουν οι ρώσοι ψευτοκομμουνιστές με επικεφαλής τον βουλευτή Μακασόφ. Και όμως η πρόταση της αυτή καταψηφίστηκε, και μάλιστα αυτός κάλεσε τελευταία σε ανοιχτή συγκέντρωση το λαό σε εξόντωση των Εβραίων. Στη συζήτηση αφαιρέθηκε ο λόγος από τη Σταροβόιτοβα. Η δραστηριότητά της αυτή έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει, και μοιραία την οδήγησε στο θάνατο. Φυσικά, οι ψευτοκομμουνιστές δεν θέλουν με κανένα τρόπο να αποκαλυφθούν οι πατρώνες τους τόσο στα μάτια της Δύσης όσο και στον ίδιο το ρώσικο λαό. Γιατί όχι μόνο ο λαός θα χάσει την εμπιστοσύνη του σ' αυτούς, αλλά και σιγά-σιγά θα βγουν στο φως οι άρρηκτοι δεσμοί τους με το στρατιωτικό-βιομηχανικό σύ-

μπλεγμα, με αποτέλεσμα η Δύση να κόψει την παροχή οικονομικής βοήθειας. Οι δολοφόνοι στοχεύουν και στην τρομοκράτηση της δημοκρατικής μερίδας του λαού που η Γκαλίνα εξέφραζε. Χιλιάδες κόσμος ωστόσο, παραβρέθηκε στην κηδεία της πιο δημοφιλούς ρωσίδας πολιτικού. Παρ' ότι το ενδεχόμενο ληστείας πρέπει να αποκλειστεί, μιας και βρέθηκαν πάνω της 1.700 Δολάρια, "ο επικεφαλής της ρώσικης ασφάλειας είπε πως δεν έχει στοιχεία που να επιβεβαιώνουν ότι πρόκειται για πολιτικό έγκλημα" !!! (στο ίδιο). Οι εφημερίδες κάνουν λόγο για κενό εξουσίας, εννοώντας ότι η μαφία και το έγκλημα κάνουν ό,τι γουστάρουν και το κράτος φυτοζωεί, ενώ είναι το κράτος που χρησιμοποιεί τη μαφία για λογαριασμό του. Πρόσφατα μάλιστα, πράκτορες της FSB

(πρώην KGB) κατηγορήσαν τους αρχηγούς τους ότι διέταξαν τη δολοφονία του επιχειρηματία Μπερζόφσκι "επειδή ήταν εβραϊός και έκλεβε τη χώρα του". Η FSB εμπλέκεται σε φόνους και άλλων δυτικόφιλων ως επί το πλείστον, ε π ι χ ε ρ η μ α τ ι ώ ν . Τώρα ο "σκληρός πυρήνας" του σοσιαλφασισμού εκμεταλλευόμενος τη δολοφονία, θα προετοιμάσει την κοινή γνώμη, για να προωθήσει τις θέσεις του. Ήδη η εφημερίδα του στρατού "Κράσναγια Ζβέλντα" ζητάει τη δημιουργία ενός κράτους, "ισχυρού, ικανού να διασφαλίζει την ελευθερία και την ασφάλεια των πολιτών" (E, 25-11), που σημαίνει ο στρατός στην εξουσία, και εντατικοποίηση της φασιστικής δικτατορίας, χωρίς πλέον "δημοκρατικά" προσχήματα.

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 11

διεθνής επιτροπή από Βούλγαρους ιερωμένους, ο βουλγαρικός στρατός στην υποχώρηση είχε ήδη εγκαταλείψει την πόλη και το μεγαλύτερο τμήμα του πληθυσμού την εκκένωσε μια ημέρα νωρίτερα, δηλαδή στις 13 Ιουλίου. Επειδή η πόλη του Κιλκίς ήταν μια ανοχύρωτη πόλη, ο βομβαρδισμός του ελληνικού πυροβολικού πριν από την κατάληψή της ήταν μέτριος και οι λίγες οβίδες πυροβολικού έπεσαν, πιθανώς κατά λάθος, στο ορφανό κρημνισμένο στο παραπλεύρως κείμενο γαλλικό νοσοκομείο, προκαλώντας φωτιά σε 4-5 γειτονικά σπίτια. Οι πληροφορίες αυτές επιβεβαιώνουν το γεγονός ότι η πόλη του Κιλκίς στις 4 Ιουλίου, ημέρα εισόδου του ελληνικού στρατού, ήταν ουσιαστικά άθικτος, όταν δε την επισκέφθηκε η διεθνής επιτροπή δεν βρήκε παρά μόνο καμένα ερείπια.

Ευρωπαίοι παρατηρητές επιβεβαιώνουν ότι οι Έλληνες στρατιώτες απομάκρυναν από κάθε σπίτι όσους κατοίκους είχαν απομείνει, στη συνέχεια λεηλατούσαν το σπίτι και το έκαιγαν. Με την κατάληψη του Κιλκίς ο ελληνικός στρατός έκαψε συνολικά 40 χωριά και 4.725 σπίτια ή κτίρια, στο πόρισμα δε της διεθνούς επιτροπής αναφέρονται λεπτομερειακά τα ονόματα των χωριών που κάηκαν και ο αριθμός των σπιτιών που καταστράφηκαν. Για την ολοκλήρωση της καταστροφής ο ελληνικός στρατός χρησιμοποίησε βασιβουζούκους Τούρκους, εγκαινιάζοντας τη μέθοδο που χρησιμοποίησε και ο βουλγαρικός στρατός 9 ημέρες αργότερα, για την καταστροφή του Δοξάτου. Στα χέρια της επιτρο-

πής εδόθη στο Κιλκίς κατάλογος 74 ατόμων για τα οποία πιστευόταν ότι φονεύθηκαν από τον ελληνικό στρατό. Από τα άτομα αυτά τα περισσότερα ήταν γυναίκες και 11 μωρά.

Το μέγιστο τμήμα των 100.000 Μακεδόνων προσφύγων δεν ήρθε σε επαφή με τον ελληνικό στρατό και για το λόγο αυτό δεν ήταν σε θέση να δώσουν πληροφορίες στη διεθνή επιτροπή στη Σόφια, σχετικά με προσωπικά τους εμπειρίες, με εξαίρεση αυτούς που ξέφυγαν από το χωριό Ακάνγκελι.

Στο χωριό Ακάνγκελι είχαν συγκεντρωθεί 4.000 πρόσφυγες προσπαθώντας να διαφύγουν στη Βουλγαρία, εκεί δε τους πρόλαβαν στις 6 Ιουλίου 300 άνδρες του ελληνικού ιππικού. Ο αξιωματικός του ιππικού αποδέχθηκε την παράδοση των προσφύγων και τους διέταξε να παραδώσουν τα λίγα όπλα που είχαν μαζί τους, στη συνέχεια οι πρόσφυγες προσέφεραν στους στρατιώτες ψωμί και τυρί για τη διατροφή τους. Αμέσως μετά την παράδοση των προσφύγων οι Έλληνες διαχώρισαν 60 άνδρες, τους οποίους οδήγησαν σε ένα παρακείμενο δάσος, από τότε χάθηκε κάθε ίχνος των ανδρών αυτών.

Αυτόπτες μάρτυρες βεβαίωσαν ότι οι Έλληνες στρατιώτες την άλλη μέρα άρχισαν να προβαίνουν σε φόνους, βιασμούς γυναικών και αφαίρεση χρημάτων. Η επιτροπή αναφέρει ότι δεν ήταν σε θέση να εξακριβώσει τον ακριβή αριθμό των προσφύγων που σφαγιάσε ο ελληνικός στρατός στο χωριό Ακάνγκελι. Στη Σόφια δόθηκε στην επιτροπή ένας κατάλογος 365 ατόμων, προερχομένων από γειτονικά χωριά, για τους οποίους πιστευόταν ότι σφαγιάστηκαν στο χωριό Ακάνγκελι.

Ένας Ευρωπαίος αυτόπτης μάρτυρας στη Γευγελή κατέθεσε στην επιτροπή ότι ο ελληνικός στρατός κατά την είσοδό του στη Γευγελή εκτέλεσε 200 Βούλγαρους πολίτες, σύμφωνα δε με μαρτυρίες Μακεδόνων προσφύγων στη Σόφια ο ελληνικός στρατός εκτέλεσε στα χωριά Κίρτσεβο και Γκέρμαν πολλούς πολίτες, πιθανώς μερικές εκατοντάδες.

Τις τελευταίες αυτές πληροφορίες η επιτροπή δεν ήταν σε θέση να τις επιβεβαιώσει. Ένα σημαντικό στοιχείο που επαληθεύει με τον τρόπο του τις καταθέσεις των Μακεδόνων προσφύγων για ακρότητες των Ελλήνων στρατιωτών αποτέλεσε το περιεχόμενο ενός ελληνικού στρατιωτικού σάκου που κυρίεψαν οι Βούλγαροι στις 14 Ιουλίου 1913 στο χωριό Ντομπρίνιτσε της περιφέρειας Ράτλογκ. Οι επιστολές αυτές, στις οποίες φαινόταν ευκρινώς τα ονόματα των αποστολέων και των παραληπτών, ήταν αυθεντικές διότι, όπως αναφέρει η διεθνής επιτροπή, έφεραν ακόμα ευδιάκριτα τις σφραγίδες της στρατιωτικής μονάδας των στρατιωτών. Το μεγαλύτερο τμήμα των επιστολών αυτών περιείχε πληροφορίες άνευ σημασίας για το έργο της επιτροπής. Από το σύνολο των επιστολών αυτών η επιτροπή διαχώρισε 25, το περιεχόμενο των οποίων ήταν σημαντικό. Στην Carnegie Report δημοσιεύθηκαν μερικά αποσπάσματα επιστολών, τα οποία έχουν ως κάτω:

- Με διαταγή του βασιλιά βάλαμε φωτιά σε όλα τα βουλγαρικά χωριά επειδή οι Βούλγαροι έκαψαν την όμορφη πόλη των Σεργών, Νιγρίτας και διάφορων ελληνικών

ΟΧΙ ΟΙ S-300 ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Να λοιπόν, ποιός κρυβόταν πίσω από την ιδέα της μεταφοράς των S-300 στην Κρήτη; Ο αγαπητός μας Κλίντον. Η εγκατάσταση στην Ελλάδα είναι λοιπόν αρχική ιδέα της αμερικάνικης διπλωματίας για να μην επιβαρυνθεί δήθεν το Κυπριακό. Ο Κένεθ Μπριλ που είναι πρεσβευτής των ΗΠΑ στην Κύπρο δεν διέψευσε ότι η ιδέα για την εγκατάσταση των πυραύλων στην Κρήτη προήλθε από τη χώρα του.

Η Ρωσία σημάδεψε μια μεκάτσα και σκότωσε ένα λαγό. Μπροστά στη Σούδα, τύφλα να 'χει η Κύπρος. Αν οι S-300 έρθουν στην Ελλάδα, η ρώσικη υπερδύναμη θα έχει βάλει το πόδι της για πρώτη φορά, όχι δίπλα, αλλά μέσα στην Ευρώπη και στο NATO. Είναι φυσικό λοιπόν, που κανείς θόρυβος δεν γίνεται από τους ρωσόφιλους ενάντια σε μια τέτοια "εγκατάλειψη" της Κύπρου. Το πόσο χαρούμενοι είναι, φάνηκε ότι αμέσως συμφονήσαν όλα τα "καλά παιδιά": Πάγκαλος, Τσοχατζόπουλος, Κρανιδιώτης, και βέβαια ο πάντα πρόθυμος Γιωργιάκης.

χωριών.

- Εδώ βάζουμε φωτιά στα χωριά και σκοτώνουμε τους Βούλγαρους, γυναίκες και παιδιά.
- Είχαμε κάνει λίγους (αιχμαλώτους) και αυτούς τους σκοτώσαμε επειδή αυτές ήταν οι διαταγές που είχαμε.
- Έπρεπε να κάιμε τα χωριά - έτσι ήταν οι διαταγές- να σφάζουμε τους νέους και σεβόμασταν μόνο τους γέροντες και τα παιδιά.
- Σφάζαμε όλους τους Βούλγαρους που έπεσαν στα χέρια μας και κάψαμε τα χωριά τους.
- Από τους 1.200 αιχμαλώτους που πιάσαμε στη Νιγρίτα, μόνο 41 έμειναν στις φυλακές και από όπου περάσαμε δεν αφή-

ναμε ούτε μια απλή ρίζα από αυτή τη φυλή.

- Τους βγάλαμε τα μάτια (πέντε Βούλγαρους αιχμαλώτους) ενώ ακόμα ζούσαν.

Το συμπέρασμα είναι ότι με τα στοιχεία αυτά της Carnegie Report, σχετικά με τις ακρότητες του βουλγαρικού και του ελληνικού στρατού, η ηθική εξιλέωση των λαών μας είναι δυνατή μόνο εάν τόσο η βουλγαρική όσο και η ελληνική κυβέρνηση ζητήσουν δημοσία συγγνώμη από τους απογόνους των θυμάτων και ταυτόχρονα προβούν σε μια συμβολική υλική αποζημίωση, ως εκδήλωση έμπρακτης μετάνοιας.

Αυτή η εκδήλωση θα ήταν η πρόπευσα αντίδραση μιας χώρας που είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μιας χώρας που επιθυμεί να γίνει».

